

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Thomas, Brandon.; paa Dansk ved Charles Kjerulf.

Titel | Title:

Charleys Tante : Farce i tre Akter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kbh. : Andr. Schou, 1894

Fysiske størrelse | Physical extent:

144 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Brandon Thomas

Charleys Tante

1894

56.-155.-8°

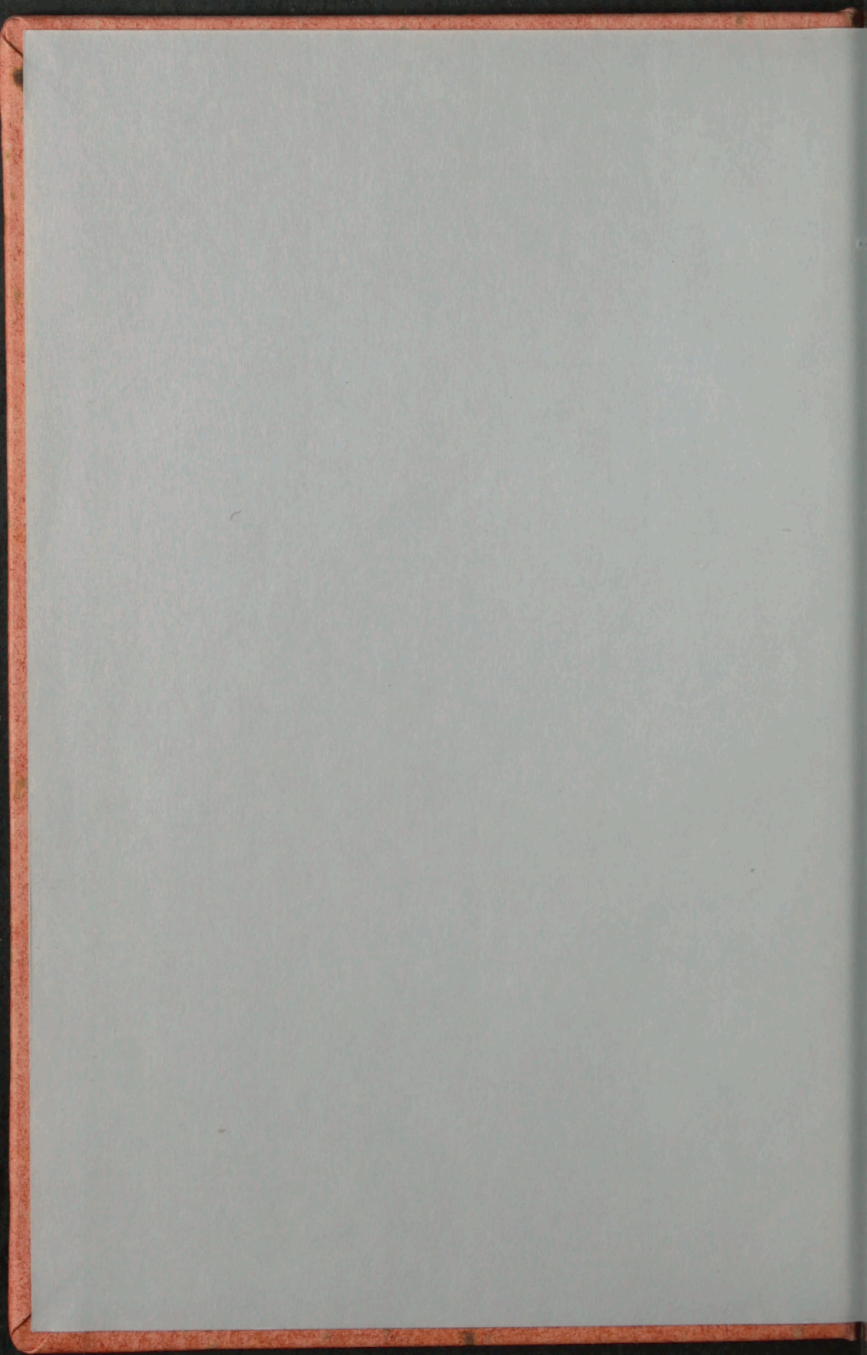
new.1246.

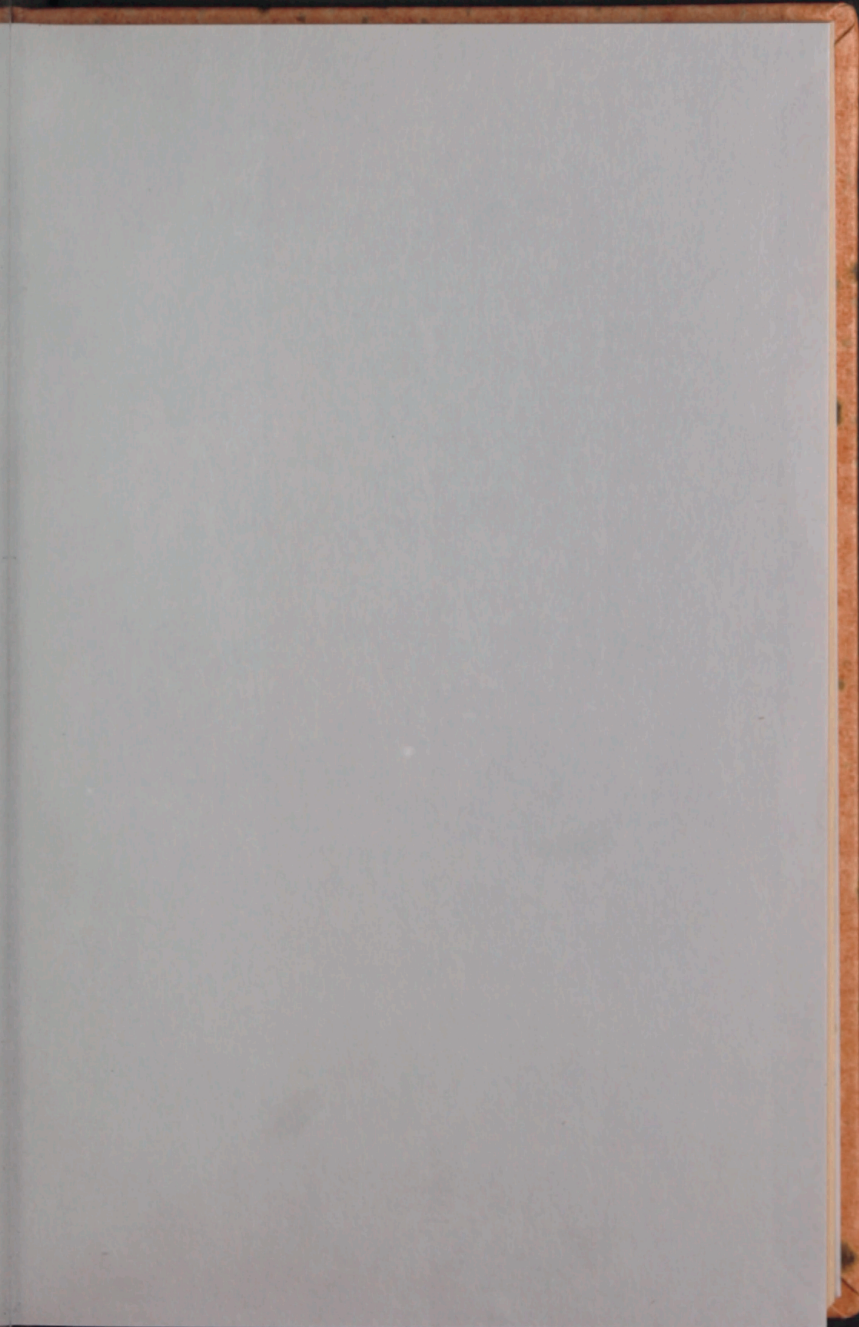

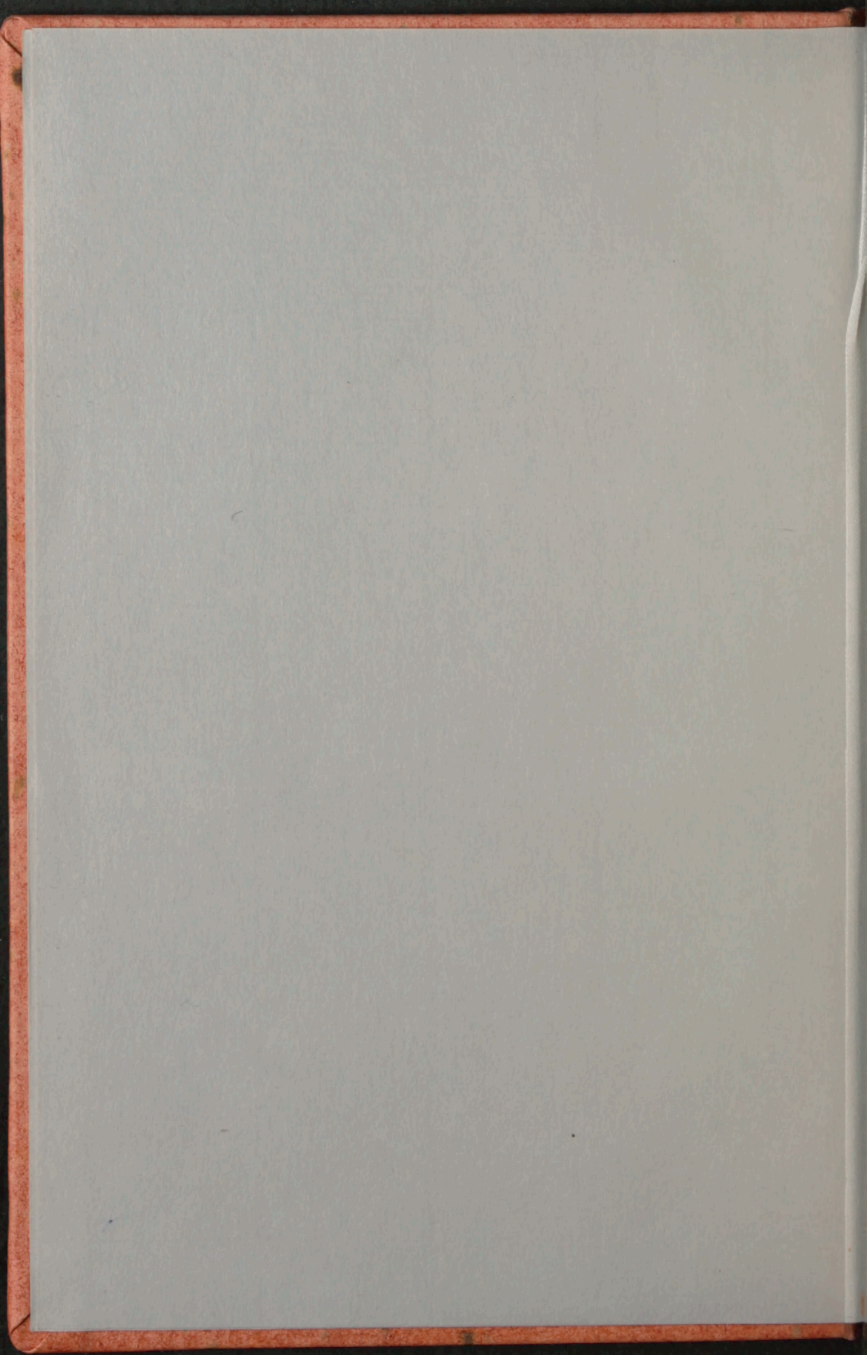
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020337363

BRANDON THOMAS.

CHARLEYS TANTE.

FARCE I TRE AKTER.

PAA DANSK

VED

CHARLES KJERULF.

7512

KØBENHAVN.

ANDR. SCHOUS FORLAG.

I. COHENS BOGTRYKKERI.

1894.

Uden forud erhvervet Ret dertil er enhver **offenlig Opførelse af „Charleys Tante“ i denne Bearbejdelse og efter denne Bog forbudt.**

Angaaende Opførelsesret henvender man sig til Oversætteren, enten direkte eller gennem *Andr. Schous Forlag*, Knabrostræde 12, Kbhvn. K.

PERSONERNE.

Colonel Sir Francis Cherney, Baronet, tidligere i indisk Tjeneste.

Jack Cherney, hans Søn,	}	Studenter i Oxford.
Charley Wykeham,		
Lord Faucourt Babberley,		

Stephen Spittigue, Advokat i Oxford.

Anny, hans Nièce.

Kitty Verdun, hans Myndling.

Donna Lucia d'Alvadorez, Charleys Tante.

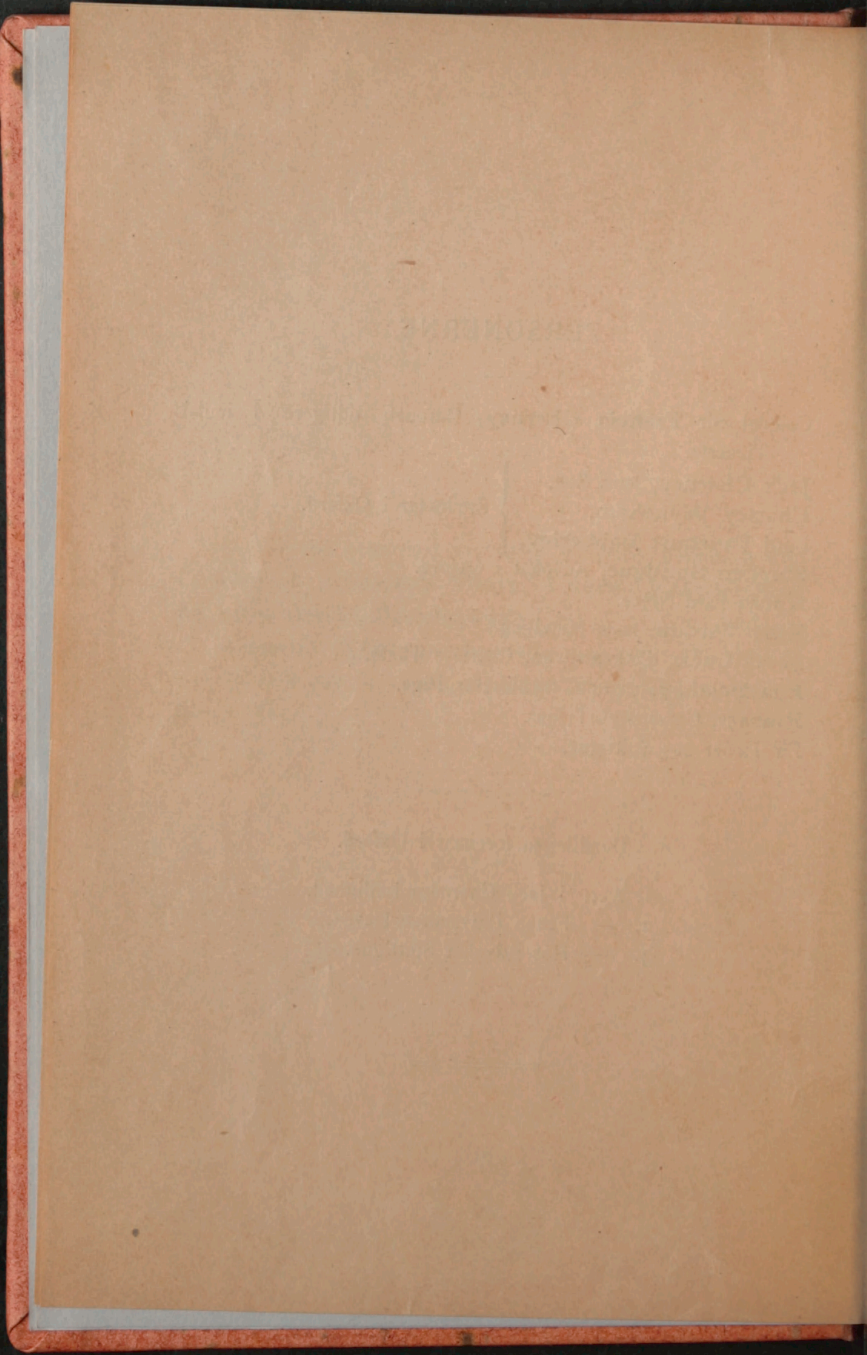
Ella Delahay, en ung, forældreløs Pige.

Brasset, Universitets-Tjener.

En Tjener hos Spittigue.

Handlingen foregaar i Oxford.

1. Akt: I Jack Cherneys Lejlighed.
 2. — Foran Universitets-Haven.
 3. — Hos Advokat Spittigue.
-

Første Akt.

Jacks Værelse. Til venstre Dør. Til højre Dør til Charleys Værelse. Imellem dem en Buffet. Til venstre en Karnap med lange Gardiner. Til højre en Stol med en Rejsetaske. Skrivebord. Papirkurv. Midt paa Scenen Spisebord.

Første Scene.

Jack (strax efter) Brasset.

Jack

(ved Skrivebordet, — ifærd med at ville begynde et Brev).

Nej, det gaar ikke! — Jeg kan ikke faa det rigtige Sving paa det. Det er ikke saadan at skrive et Frierbrev. Jeg skulde meget før have sagt det rent ud til hende selv iforgaars paa Ballet. Der var saa udmærket Lejlighed til det. (Rejser sig. Sætter sig paa Kanten af Spisebordet). Men nu er det bagefter. Imorgen rejser hele Familien til Skotland. Saa nu maa jeg skrive. Jeg maa! — Men jeg kan ikke! — Det er ogsaa forskrækkeligt, saa man bliver dum, naar man er forelsket. (sætter sig). Ja, jeg er forelsket — og det til Gavns! — i den yndigste unge Pige i hele Gammel-England — Skotland — Irland — Storbritannien, Indien og alle Kolonierne! Og det kan jeg ikke en Gang sige hende skriftligt! Du er et Fæ, Jack! — Naa, frisk Mod! — (skriver) »Mit Liv,

mit alt . . . « nej, det er for højt! (Brevet itu) »Kære Miss Verdun . . . « nej det er for stivt! (som før) »Kære Kitty . . . !« Det er lidt kækt . . . men det skal det ogsaa være! Saa siger vi det! altsaa: (skriver) »Kære Kitty . . . « Det gør sig storartet!

Brasset (ind).

Jack.

Nu gaar det brillant. »Kære Kitty! . . . «

Brasset.

Undskyld! — De tillader maaske . . .

Jack.

Nej jeg gør ikke — jeg har travlt! Farvel!

Brasset.

Meget vel! men jeg mente blot . . .

Jack.

Jeg har ikke Tid! — Farvel, siger jeg!

Brasset.

Meget vel! (gaar til Midterbordet).

Jack.

Saa, — nu har den Karl bragt mig helt ud af det.
»Kære Kitty.«

Brasset (taber en Bog paa Bordet).

Jack.

Er De ikke gaaet endnu? — Hvad er det, De vil?

Brasset.

Jeg har bare lagt ud for Dem til forskellige Smaa-
ting . . .

Jack.

Gør ikke noget! De kan selv beholde Resten. Slaar
lige til!

Brasset.

Ja, mange Tak! Men det er jo mig, der skal have Penge af Dem!

Jack (raaber).

Men det haster ikke, siger jeg! — Herut!

Brasset (hen mod Døren).

Jack (skriver. Med Eftertryk, langsomt).

»Kære . . .«

Brasset.

Undskyld — er det mig, De mener?

Jack (kyler en Bog efter ham).

Nej!

Brasset (hurtig ud).

Anden Scene.

Jack. Charley (siden) Brasset.

Charley (med et Brev i Haanden).

Sig mig engang . . .

Jack.

Hvis De nu ikke forsvinder — — (genkender Charley)
naa, det er dig, Charley! Hvad er der, gamle Dreng?

Charley.

Aa — Du bestiller noget! — Ja, saa vil jeg ikke forstyrre! (Vil gaa).

Jack.

Nej, bliv kun, Charley! — Det er dog en Æsel, den Brasset — her løber han frem og tilbage og afbryder mig ganske ugenert, naar jeg sidder og skal skrive et meget vigtigt Brev . . . jeg er bleven helt nervøs af det . . . (sætter sig).

Charley.

Ja, mig gaar det ikke et Haar bedre!

Jack.

Hvordan det?

Charley.

Jeg skulde ogsaa lige nu til at skrive et meget vigtigt Brev.

Jack.

Til hvem?

Charley.

Til . . . til Miss Anny Spittigue!

Jack.

Hvor langt er Du kommen med det?

Charley.

Ja se — det er saa tosset at gøre det altfor opstyltet — men det maatte jo heller ikke gerne være altfor formelt . . . saa jeg har begyndt saadan . . . »Kære Anny . . .«

Jack.

Meget godt! Og saa . . .?

Charley.

Ja, saa er der ikke mer . . . jeg kan ikke rigtig faa fat i, hvad jeg egentlig vil skrive . . . derfor kommer jeg til Dig . . . det er noget, Du forstaar Dig paa.

Jack (tvivlende).

Tror Du?

Charley.

Ja, jeg er for tilbageholden, men Du — Du er kæk!

Jack.

Tror Du?

Charley.

Du maa sætte op for mig, hvad jeg skal skrive!

Jack (afsides).

Det var en god Idé! — Jeg skriver Recepten for ham — og tager selv Medicinen! (sætter sig for at skrive).
Altsaa — Du er forelsket i Anny Spittigue, og ønsker nu at vide, — om Du tør hengive Dig til det salige Haab at . . .

Charley.

Ja — for det er nemlig paa høje Tid. Imorgen rejser hele Familien til Skotland . . .

Jack.

Det véd jeg. Og forinden maa Du nødvendigvis tale med hende under fire Øjne, men hvor og naar? Bybudet venter paa Svar. Har jeg ikke stillet Diagnosen rigtig?

Charley.

Lige paa en Prik! (sætter sig paa Midterbordet).

Jack.

Saa begynder vi! (skriver) »Kære Kitty! . . .«

Charley.

Kitty — det hedder hun jo ikke. Hun hedder Anny!

Jack.

Ja, vist saa — naturligvis — det var bare en Trykfejl! (skriver) Altsaa: »Kære . . . Anny! Jeg haaber ikke De tager mig det ilde op, naar jeg herved i al Ærbødighed tillader mig at meddele Dem, at jeg tilbeder Dem lidenskabeligt« — lidenskabeligt understreget — »elsker Dem vanvittigt« — vanvittigt understreget — »og at De maa tilhøre mig nu og i al Evighed —«

Charley.

Nej stop, Kammerat! — Saa store Forpligtelser tør jeg ikke paatage mig, hvor gærne jeg end vilde — endnu ikke . . . jeg har nemlig en Tante . . .

Jack.

Ja, det har vel de fleste Mennesker . . .

Charley.

Jamen ikke en Tante, som min Tante! For min Tante har understøttet mig stakkels forældreløse Fyr lige til den Dag i Dag. Det er hende jeg kan takke for, at jeg har kunnet fuldende mine Studier. Nu har ovenikøbet min Formynder skrevet mig til, at bemeldte Tante idag Kl. 1 vil komme til mig og spise Frokost med sin kære Nevø — saa Du forstaar, det ikke gaar an, jeg binder mig for Tid og Evighed, før jeg idetmindste har talt med hende om det!

Jack.

Det er en anden Sag (staar op). Naa, saa tal Du med din Tante! Det er forhaabenlig en meget gammel og en meget rig og en meget tyk Tante?

Charley.

Kender hende ikke. Har aldrig set hende. Hun rejste for mange Aar siden til Brasilien som Husbestyrerinde for en gammel rig Plantageejer, Don Pedro d'Alvadorez. Mere vidste jeg ikke om hende, før jeg igaar tilfældig faar fat i denne Avis (giver ham en Avis). Læs dér!

Jack (læser).

»Donna Lucia d'Alvadorez, den brasilianske Million-Enke, der nylig købte Lord Topplebys Slot, er en født Englænderinde og et Forretningstalent af første Rang. I mange Aar var hun den egenlige Leder af hendes afdøde

Gemals store Forretning, sin store Formue havde han væsenlig hende, at takke for, og han endte da ogsaa med at tage sin tidligere Husbestyrerinde til Hustru« — (taler). Det var meget fornuftigt gjort af ham — men hvad vedkommer det Din Forelskelse?

Charley.

Læs færdig!

Jack (læser).

»Hendes eneste Slægting er en ung Nevø i Oxford. Han er ikke til at beklage!« — (taler). Er det muligt, Charley! — Hurra, gamle Dreng! — Nu begynder Din Tante at interessere mig! — Du er da ogsaa en Lykkens Pamfilius! — Og Din Milliontante . . . hende kan vi vente hvert Øjeblik?

Charley.

Ja — idag kommer hun nu meget ubejleligt — for idag maa jeg skrive det Brev til Anny.

Jack (eftertænsom).

Hør Charley . . .

Charley.

Naa? . . .

Jack.

Jeg faar en brillant Idé!

Charley.

Skynd Dig at skrive den ned — saa skriver jeg den af.

Jack.

Den kommer os begge til Gode — for . . . jeg er nu akkurat lige saa forelsket i Kitty, som Du i Anny!

Charley.

Hvad siger Du?

Jack.

Vanvittigt! — Jeg holder forfærdelig meget af en stiv Whisky-Toddy, inden jeg gaar i Seng — men jeg holder endnu mere af Kitty.

Charley *(leende)*.

Det maa jeg sige! — Men hvad skal jeg skrive?

Jack.

Pokker i Vold med at skrive — nej, nu skal det være mundtligt — det er dog noget helt andet! Vi inviterer ganske simpelt begge Damerne til den Frokost, Du giver til Ære for Din Tante. Resten sørger Brasset for! *(kalder)* Brasset! Brasset! — *(betænkelig)* Men kommer nu Damerne?

Charley.

Ja — jeg tror det! Jeg er vis paa det! Jeg har fortalt dem saa meget godt om Tante . . . men, au! — deres Onkel, den gamle Spittigue, han protesterer . . .

Jack.

Lad ham rejse Pokker i Vold.

Charley.

Jamen, det gør han ikke . . . da næppe i Dag!

Jack.

Det er ogsaa nok, han er rejst til London — i Forretninger, hele Dagen — det véd jeg.

Charley.

Storartet!

Jack.

Lad os saa faa skrevet Indbydelsen — sæt dig ned
— jeg dikterer . . . (raaber) Brasset!

Charley (ved Skrivebordet).

Kør paa!

Jack (dikterer).

»Kære Miss Spittigue« (raaber) Brasset! Hvor bliver
De af!

Brasset (ind).

Jack.

Hent et Bybud — i Galop!

Brasset.

Meget vel! (ud).

Charley (skriver).

»Kære Miss Spittigue« — hvad mer?

Jack (dikterer).

»De og Miss Verdun vilde bevise Mister Cherney
og mig en stor Ære ved idag Kl. 1 at deltage i en
Frokost« — nu skal jeg skrive Adressen!

Charley (vil skrive),

Nu skal jeg skrive Adressen . . .

Jack.

Snak! — Den skal jeg skrive, siger jeg! (skriver
udenpaa en Konvolut) »Til Miss Spittigue!«

Charley.

Ja — hvad saa mer?

Jack (dikterer).

»En Frokost, som vi giver til Ære for min
Tante —« Hvad er det Din Tante hedder?

Charley.

Donna Lucia d'Alvadorez!

Jack.

Det var ogsaa et Navn — naa ja, skriv det!
(dikterer) »Et bejaende Svar vil i allerhøjeste Grad glæde
Deres . . . o. s. v.« (tørrer Konvolutten med Trækpapir).

Charley (skriver).

»Deres meget hengivne Charley Wykeham« (giver
Brevet til Jack, der lægger det i Konvolutten). Se det er da et Brev,
der er Mening i!

Jack.

De springer i Vejret af Glæde — det tør jeg dø
paa!

Brasset (ind).

Bybudet er der.

Jack (giver ham Brevet).

Saa hurtigt som muligt — og Svar tilbage.

Brasset.

Meget vel! (ud).

Jack.

Se, det er dog noget andet end at fri med Pen og
Blæk (river det paabegyndte Brev itu) — hvad?

Charley.

Det skulde jeg mene! Øje i Øje, Haand i Haand,
Mund ved Mund!

Jack.

Og hvem kan vi takke det for? Din Tante! For
uden Din Tante havde vi slet ikke turdet invitere Damerne!
(kalder) Brasset!

Brasset (ind).

Hvad er der nu?

Jack

Nu maa det gaa lidt rask, Brasset — Frokost til fem Personer!

Brasset.

Til fem?

Jack.

Præcis Kl. 1!

Brasset (ser paa Uret).

Hvor skal jeg skaffe det — den er allerede halv!
(rydder af Midterbordet).

Jack.

Ingen Indvendinger! — Ligemeget hvad det koster.
Men Kl. 1 er alt klappet og klart — 5 Kuverter —
Basta!

Charley.

Hør Jack, — jeg har Hjærtebanken!

Jack.

Jeg med.

Brasset.

Hvad Vin skal det være?

Jack.

Champagne naturligvis!

Brasset.

Det har vi ikke meget af.

Jack.

Snak, der maa jo staa 6 Flasker derhenne!

Brasset (henter 4 Flasker fra Buffeten).

Jeg kan ikke faa mer end 4 ud af det!

Charley.

Det er ogsaa nok!

Jack.

Men igaar var der jo 6!

Brasset

(sætter de 4 Flasker paa Midterbordet).

Kender jeg ikke. De kan jo selv tælle . . . 1—2
3—4. Og saa en Flaske Rødvin, der er trukket op.

Jack.

Nej, den kan vi ikke bruge — væk med den!
(til Charley). Det er ham, der har hugget dem . . .

Charley.

Ja, og drukket dem . . . det gør min ogsaa . . .

Jack.

De generer sig saamæn ikke — de tager, hvad
de kan faa!

Brasset.

(Besværger pantomimisk sin Uskyldighed — Ud).

Jack.

Naar nu din kære, rare Tante kommer, maa Du vise
hende det gamle Kapel med Krypten — saa kan jeg imens
her tale uforstyrret med Kitty!

Charley.

Tak skal Du have! Jeg skulde jo ogsaa tale ufor-
styrret med Anny!

Jack.

Paa den Maade er din Tante egenlig bare i Vejen.

Charley.

Hvad gør vi ved det?

Jack.

Vi maa faa fat i En, der kan underholde hende.
En eller anden god Ven, som vi kan stole paa.

Charley.

Men hvem?

Brasset

(kommer tilbage og dækker Bordet).

Jack.

Ja hvem? — Det er Tingen! (ser Brasset.) Hvad mener Du om ham dér? Han gør saadant et paalideligt Indtryk. Vi kunde ugle ham ud som Professor eller en anden Slave.

Charley.

Han kunde udmærket gaa for en gammel Filosof!

Brasset (støver Champagneflaskerne af).

Jack.

Jamen, vi kan ikke undvære ham til at varte op!

Charley.

Det er ogsaa sandt. Nej, saa maa vi have en anden!

Jack.

Hvad mener Du om vor elskede Kollega Freddy Peel?

Charley.

Nej, han er for meget Laban.

Jack.

Han vilde bare sjofle Tante . . .

Charley.

Og selv gøre Kur til Damerne.

Jack.

Stop, jeg har det. — Der er jo Babbs!

Charley.

Ja, Babbs er god! Babbs er en brillant Fyr, der nok skal faa Tiden til at gaa for Tante.

Jack.

Brasset — skynd Dem ind til Lord Faucourt Babberley, hils fra os og bed hans Herlighed gøre os den Tjeneste at ulejlige sig herind et Øjeblik — men strax!

Brasset.

Meget vel!

Charley.

Sig til ham, han maa skynde sig!

Brasset (allerede derude).

Meget vel!

Jack.

Saa gaar det storartet. Babbs faar Ordre til at give det galante Pindsvin overfor din Tante, og imens skrifter vi for Damerne.

Charley (sætter sig).

Apropos, — har Du ikke lagt Mærke til, at Babbs lider af melankolske Anfald, siden han kom hjem fra Italien?

Jack.

Han har vel forelsket sig ligesom vi.

Charley.

Desto bedre. Saa vil han forstaa Situationen —

Jack.

. . . og af et sympatisk Hjærte spille Skærmbædt!

Charley.

Jack — det har Du skilt Dig udmærket ved — Du skulde slaa ind paa Diplomaten . . .

Brasset (kommer tilbage).

Jeg skulde hilse saa flittig fra Lord Babberley og sige, at han havde bedt nogle Venner til Frokost, og om De ikke kunde hjælpe ham med et Par Flasker Champagne!

Jack.

Hvor tør han understaa sig at bede fremmede, naar vi har Brug for ham?

Charley.

Gud véd, hvad det er for fremmede? — Formodentlig Freddy Peel og et Par andre ligesindede . . .

Jack.

Nu skal Du se, de sidder hele Dagen og synger og brøler og hyl . . .

Charley.

Det var en net Skandale . . .

Jack.

Jamen, det skal der heller ikke blive noget af. Brasset — vil De dække til 6!

Brasset.

Meget vel!

Charley.

Hvad skal vi nu gøre?

Jack.

Vi gaar selv ind og henter ham. Vil han ikke med det gode, saa med det onde. Herind skal han. Det manglede blot, han skulde fordærve hele Historien for os. Brasset — sæt Champagnen paa Is.

Brasset.

Meget vel!

Jack.

Og dæk saa Bordet! — Men i en Fart! i en Ruf — vupti! — Kom Charley! (begge ud).

Tredie Scene.

Brasset (alene).

Ja, det er let nok sagt: i en Fart! i en Ruf! Vupti! — Nu er den lige strax ét! — Saadan nogle unge Springfyre, de kan sagtens: i en Fart! i en Ruf! Vupti! (kaster Cigarkassen hen ad Bordet). Alting med en Harefod — altid Jageri og Japperi og Jaskeri og — Vupti! (skubber Stolen hen til Bordet). De har ikke andet i Hovedet end Pigebørn og Frokost og i en Fart! i en Ruf! Vupti! (sætter en Flaske haardt i Bordet). Men naar Regningerne kommer, saa er de væk — borte — i en Fart! i en Ruf! Vupti! Og ingen skal tro, de bliver betalt i en Fart! i en Ruf! Vupti! (koketterer med én af Flaskerne). Og nu gaar de selv hen og drikker al den gode Champagne — i en Ruf! Vupti! — Og det skal man gaa og se paa! Uh sikken en Verden, man lever i! (Ud).

Fjerde Scene.

Babberley. (siden) Jack. Charley.

Babberley (ved Vinduet).

Pst! Jack — er Du der? — Jeg har noget at sige Dig! (ind gennem Vinduet). Ikke en Sjæl. Det var Skade. Nu sidder jeg net i det. Jack skulde laane mig noget Champagne — bare jeg vidste, hvor han gemmer den! (opdager Flaskerne paa Bordet). Det maa jeg sige . . . det kalder jeg at have Lykken med sig! (tager Flaskerne, vikler dem ind i Antimakassarerne og putter dem i Rejsetasken). Der sker ham kun hans Ret. Naar han stiller Vinen paa Bordet lige for Næsen af En

og ikke passer bedre paa den . . . Vi bliver fire, lige en til hver. Det rækker jo ikke langt, men saa faar de nøjes med Whisky bag efter . . . (vil gaa).

Jack. Charley.

(ind, løber paa Babbs, tager ham hver under sin Arm og gaar frem med ham).

Jack.

Der er jo Babbs — sikken et Held! — Vi var netop inde paa dit Værelse efter Dig! (tager Tasken fra ham og sætter den ned).

Babbs.

Og jeg ledte efter Jer! — Hør, sig mig: hvordan ser jeg ud idag? — Meget ordenlig? — Ikke? .

Charley.

Skønhed — som altid!

Babbs.

Glæder mig! — Ja, andet var der ikke! (tager Tasken, med hilsende Haandbevægelse). A—djøs!

Jack (tager Tasken fra ham, som før).

Sikken et Hastværk, Babbs! — Du sendte jo Brasset ind til mig for at . . .

Babbs.

Det er sandt . . . for at bede Dig laane mig et Par Flasker Champagne!

Jack.

Gør mig ondt! — Jeg vilde gerne hjælpe Dig, — men den Æsel til Brasset har hugget de sidste Flasker . . .

Babbs.

De allersidste? Ja, er det ikke storartet! — Sikken en Slyngel til Brasset! — Men saadan er de jo for Resten allesammen! — slap Moral! — Men der er jo ikke noget at gøre ved det! — A—djøs! (Vil gaa — »Tasken« som før).

Jack.

Men saa bliv dog! — Jeg var inde hos Dig i Aftes, men Du var ikke hjemme.

Babbs.

Nej, Freddy Peel havde inviteret mig. Vi fik os naturligvis en lille »Basse« — og hvem tabte? Han naturligvis, og hvem vandt . . . ?

Jack og Charley (leende).

Du naturligvis!

Babbs.

Akkurat! — 100 Pund! — Der skulde I bare have set hans Ansigt! — Men der er jo rigtignok ogsaa Forskæl paa Freddy og mig! For ser I: han er et Hoved, men jeg har et Hoved — og det endda et ualmindelig lyst!

Charley.

Har han betalt de 100 Pund?

Babbs.

Nej, det har han ikke! Men han sagde, jeg kunde bare vente, til hans Bedstemoder døde . . .

Jack.

Saa maa Du have Taalmodighed — for det Kunststykke gør hun vist ikke en Gang til!

Charley.

Hun døde jo ifjor!

Babbs (forbløffet).

Nej, det er for gement! — Saa er det ovenikøbet ham, der har, og mig, der er . . . Tak! A—djøs!

Jack.

Men saa bliv dog, Menneske — Du skal spise Frokost med os!

Babbs.

Umuligt! — Jeg skal ind og . . . og læse!

Charley.

Læse? — Hvad skal Du læse!

Babbs.

Jeg skal studere — det er aldeles ikke noget at le af!

Jack.

Hør, Babbs! Det er overflødigt — saadant et Hoved, som Du er . . . har, mener jeg! Du behøver saamæn ikke at lære noget!

Babbs.

Tror Du ikke?

Charley.

Du arbejder altfor meget — slider Dig op — Du ser jo helt elendig ud.

Babbs (ængstelig).

Gør jeg virkelig?

Jack.

Du med dine Forbindelser — Du bliver jo alligevel en stor Mand!

Babbs.

Det forstaar sig. Det er ogsaa Mamas Ønske, jeg gaar Ministervejen . . .

Charley.

Der kan Du selv se!

Jack.

Jamen, det maa vi drikke paa — Du spiser Frokost med.

Charley.

Og tænk Dig, min Tante kommer. Hun vil saa forfærdelig gerne gøre dit Bekendtskab!

Babbs (leende).

Hvem? Tante! — Haha! — Ja, havde det endda været »Onkel« — han hjælper os dog en Gang imellem ud af en lille Forlegenhed . . . mod haandfaaet Pant og smaa Procenter . . .! — Den var ikke daarlig, hvad?

Alle

(Ier — J. og C. overdrevent.) (J. og C. støder B. i Siden).

Jack.

Hold op, Babbs! — Du sprudler jo ligefrem af Vid!

Charley.

Naa, hvor Du vil more min Tante!

Babbs.

Ja, mig vil hun nok synes om! Hvad er det for Resten for en Tante?

Jack.

Henrivende Kvinde! Enke! Millionær! Det er noget for Dig, Babbs!

Babbs.

En henrivende Million-Enke! Hende maa jeg lære at kende!

Jack.

Vi vilde først have bedt Freddy Peel, — men vi holder jo meget mer af Dig . . .

Babbs.

Freddy Peel er et Hoved, — men jeg . . . jeg passer i hvert Tilfælde meget bedre til den henrivende Million. Hvad hedder din Tante?

Charley.

Sennora Donna Lucia d'Alvadorez!

Babbs.

Naa, I gør Grin med mig! — A—djøs! (Tour som før).

Charley.

Det hedder hun — ramme Alvor!

Jack.

Og vi slipper Dig ikke — ikke paa nogen Betingelse! Hvad kan det skade Dig at spise Frokost sammen med en elskværdig gammel Dame!

Babbs.

Gammel? — Tænkte jeg det ikke nok! — Ellers Tak! Jeg holder meget mer af unge Tanter!

Charley.

Men her kommer jo ogsaa unge Damer!

Babbs.

Smukke?

Charley.

Bedaarende!

Babbs.

Ja, det var noget andet! — Hvormange?

Jack.

To!

Babbs.

Naa saaledes! — Nu forstaar jeg: en til hver af Jer, og den gamle til mig! — A—djøs! (som før).

Jack.

Lad os nu snakke fornuftigt med Dig. Det gælder vor Velfærd!

Babbs.

Hvad gør det?

Charley.

Du maa hjælpe os — som en Ven!

Jack.

Du maa vide: vi er forelskede!

Babbs.

Begge to? — Storartet! — Kærlighed med dobbelte Saaler! — Saa er der noget at slide paa!

Charley.

Spar os for dine Vittigheder! — Det er Alvor...

Babbs.

Alvorlige, reelle Hensigter?

Charley.

Naar Du ser Damerne, vil Du forstaa det. Det er Engle!

Babbs.

Og I har friet til Englene?

Jack.

Desværre — endnu ikke!

Babbs.

Saa er det vel det, jeg skal besørge for Jer?

Jack.

Nej Tak! Det skal vi nok selv. Det er jo derfor vi har bedt dem. Du skal bare tage Dig af Tanten!

Babbs.

Mange Tak!

Charley.

Du vilde ikke gøre saa mange Ophævelser, naar Du vidste, hvad det vil sige at være forelsket — for Alvor...

Babbs (sukker).

Naa, det véd jeg ikke? — Har I ikke lagt Mærke til, hvor melankolsk jeg har været i den sidste Tid?

Charley.

Aa jo — sommetider!

Jack.

Hvad er der da?

Babbs.

Jeg véd ikke rigtig . . . men jeg tror ogsaa, jeg er forelsket!

Charley.

Hvorfor tror Du det?

Babbs.

Fordi jeg er saa løjerlig: jeg kan ikke taale Måne-skin, jeg kan ikke taale Nattergale, jeg kan ikke taale Vers, og jeg kan ikke taale Toddy! Navnlig ikke det sidste. For da jeg ogsaa led af Søvnløshed, saa begyndte jeg at drikke *fortissimo* — — men saa blev det rent galt! — Saa fik jeg den rædsomste Hovedpine til al min anden Elendighed — og saa holdt jeg op igen!

Jack.

Ja, det er rigtignok mistænkeligt!

Babbs.

Jeg vil hellere fortælle Jer det hele! (sætter sig; Jack paa Midterbordet, Charley staar til højre). Da jeg var faldet igennem til Examen, skulde jeg jo rekreere mig lidt ovenpaa den Anstrængelse — saa rejste jeg til Italien, som I véd. I Monte-Carlo gjorde jeg Bekendtskab med en Landsmand, en engelsk Officer, der hed Delahay — og ikke havde en Øre i Lommen!

Jack.

Spillebanken havde ruineret ham?

Babbs.

Netop. — Han og hans henrivende lille Datter var klædt af lige til . . . nej, jeg mener, han var klædt af lige til Skjorten, og hans henrivende lille Datter . . .

Jack og Charley (ler).

Babbs (ængerlig).

Der er aldeles ikke noget at le af! — Kort sagt: de var ruinerede. For at trøste ham, besøgte jeg ham hver Dag og søgte at adsprede ham . . . vi spillede Kort i al Uskyldighed — Børnespil . . .

Charley.

Og saa?

Babbs.

Saa døde han, — stakkels Mand!

Jack.

Og Datteren?

Babbs.

Hende tabte jeg desværre af Syne. En rig Dame, der kom fra Sydamerika, skal have taget hende med til England. Jeg havde flere Gange forsøgt at sige hende, hvordan det stod til med mit Hjærte, — men den unge Pige var saa bedrøvet — og jeg var saa undselig, at det alligevel aldrig blev til noget (staar op). Nu forstaar I, hvorfor jeg engang imellem er melankolsk!

Charley.

Men saa maa Du ogsaa kunne forstaa os . . . (alle 3 frem).

Femte Scene.

De Forrige. Brasset. (siden) Kitty og Anny (bag Scenen).

Brasset.

Bybudet er her igen med dette Brev!

Jack (river Brevet fra ham).

Nej, hvor jeg er spændt!

Charley.

Og jeg da! (river Brevet fra ham).

Babbs.

Lad os se, hvad de skriver! (ligedan).

Jack.

Ikke næsvis, min Ven! (ligedan. Læser:) Hurra! De kommer!

Alle tre.

Hurra!

Jack.

Nu skal Du bare se Løjer . . . (slaa'r Babbs paa Skulderen).

Babbs.

Jamen, jeg har ikke Tid! — I maa tro mig paa mit Ord! — Jeg kan hvert Øjeblik vente mine Venner. — Vi har nogle Hundekunster for i Boldklubben i Morgen Aften — jeg skal spille Dame — og vi skal prøve — og jeg har aldrig spillet Komædie før, saa jeg maa idetmindste prøve min Dragt, inden de andre kommer . . .

Jack.

Det kan Du jo gøre her! — Hvor er Klæderne?

Babbs.

I en Kurv i Soveværelset!

Jack.

Brasset! Skynd dem og hent Kurven herind!

Brasset.

Meget vel! (ud).

(Jack henter Whiskyglas, Flaske og Karaffel i Buffeten).

Babbs.

Men jeg kan da ikke holde mine Venner for Nar — det er en ren Aftale . . .

Jack.

Brasset kan sige dem Besked — Du er bleven syg

eller . . . hvad Du vil! (skænker op.) Vi interesserer os saa meget for Dig, men Du . . . Du er . . .

Charley.

Ja, det er slet ikke pænt af Dig, Babbs!

Babbs.

Herregud — jeg vil naturligvis forfærdelig gerne hjælpe jer — men mig? mig er der ingen, der hjælper! Hvordan faar jeg fat i min Elskede?

Jack.

Hun falder nok en Dag ned fra Skyerne, skal Du se! — Hendes Skaal! Den tilkommende Lady Faucourt Babberley — Miss . . . hvad hedder hun til Fornavn?

Babbs.

Aner jeg ikke!

Jack.

Altsaa: Miss Delahay længe leve! Hurra!

Alle (klinker og drikker).

Hurra!

Brasset (med Kurven).

Her er Kurven!

Babbs (tager den).

Mange Tak — nej, vent lidt Brasset! (til Jack) Laan mig to Shilling! (sætter Kurven paa en Stol).

Jack

(leder i Lommerne; til Charley).

Charley — har Du ikke to Shilling hos Dig?

Charley (ligesaa).

Nej — desværre! (til Brasset.) Aa — laan mig engang to Shilling!

Brasset.

Meget gerne! (tager Penge op af Vestelommen) Værsgod, her er to Shilling!

Charley.

Værsgod Jack — der er to Shilling!

Jack.

Værsgod Babbs — her er de to Shilling!

Babbs.

Værsgod Brasset! her er en Drikkeskilling!

Jack (peger paa Kurven).

Er dine Dameklæder i den?

Charley.

Lad os se!

Babbs.

Nej — lad mig først prøve dem — saa skal I faa Lov at beundre mig!

Jack.

Men skynd Dig — for om ti Minuter har vi Damerne.

Babbs.

Det varer bare et Sekund! (gaar ud tilhøjre med Kurven).

Kitty (bag Scenen).

Her maa det være — dér staar Navnet paa Døren!

Anny (ligesaa).

Lad os banke paa! (Det banker.)

Jack.

Død og Pine — der er de allerede! Sikken et Hastværk!

Charley.

Og Tante er ikke kommet endnu!

Jack.

Brasset! Gaa hen og luk op for Damerne!

(Brasset aabner Døren og lader Damerne træde ind).

Sjette Scene.

De Forrige. Kitty. Anny. (Siden) Babbs. Brasset.

Jack (henimod Damerne).

Mine Damer! Det var overordenligt nydeligt af dem at komme! (til Kitty). Tak for dette Bevis paa Deres . . . Deres Venskab!

Kitty.

Ja, den Indbydelse kunde vi virkelig ikke modstaa!

Anny.

Men vi kommer vist alt for tidligt?

Charley.

Paa ingen Maade! — Det er netop saa smukt af dem, de ikke lader os vente. Tante maa være her om et Øjeblik!

(Babbs viser sig i Døren i Skjorteærmer, ser Damerne, bliver forskrækket og forsvinder).

Kitty (ser sig om).

Saa det er altsaa de hellige Haller, hvor de sidder og ruger over Videnskabens Skatte!

Jack.

Ja — her studerer vi — Dag og Nat — beriger og kvæger vor Aand — — (flytter Flaske og Glas fra Bordet hen paa Buf-feten) og en Gang imellem Legemet med!

Charley (til Anny).

Hvor jeg er lykkelig over, at vi endnu i Dag kan være sammen. I Morgen rejser De til Skotland?

Anny.

Desværre! — Hver Sommer maa vi med Onkel i Bjærgene — der er saa skrækkelig ensomt og kedeligt!

Charley.

De synes maaske bedre om at være her — hos os?

Anny.

. Ja, det kan De tro. Hvor det var dejligt, Onkel skulde til London idag — ellers havde vi slet ikke kunnet komme! (samtalende mod Baggrunden).

Kitty (til Jack).

Den Aften iforgaars vil jeg aldrig glemme!

Jack.

Det var ogsaa det saligste Øjeblik i mit Liv, da jeg gik med Dem i Haven — Nattehimlen og Stjærnerne over os, ingen omkring os, — kun De og jeg, Kitty —

Kitty.

De bliver jo helt poetisk!

Jack.

Aa Kitty — jeg tror, De kunde faa mig til at . . . til at komponere Symfonier!

Kitty.

Og De kender ikke en Node! — Det skulde bare min Formynder høre — han vilde snart faa os skilt ad!

Jack.

Men Herregud, jeg mener det jo saa ærligt med Dem!

Kitty.

Netop derfor! — Jeg maa i det hele taget slet ikke gøre Herrebekendtskaber!

Jack.

Men hvorfor dog?

Kitty.

Fordi — fordi at — aa! hvor véd jeg . . .

(Fortsætter mod Baggrunden. Jack følger hende.)

Anny (til Charley).

Deres Tante er vist en yndig gammel Dame! —
Vil De dog ikke præsentere os for hende?

Charley.

Uhyre gerne — men hun er her slet ikke endnu!
Hun kommer først med næste Tog!

Anny.

Saa, hun er her ikke! . . . Kitty, har Du hørt, at
Charleys Tante slet ikke er kommet endnu!

Kitty.

Saa tør vi ikke blive her! Vi har for Resten ogsaa
nogle Indkøb at gøre til Rejsen — dem kan vi besørge
imens — saa kommer vi tilbage igen! (vender sig for at gaa).

Jack.

Jamen, De maa endelig ikke blive for længe borte.
Saa henter Charley imens sin Tante paa Banen . . .

Kitty.

Til den Tid er vi tilbage!

Anny.

Farvel saalænge!

Charley og Jack.

Farvel — men bliv endelig ikke for længe borte!

(Damerne ud.)

Jack

(stirrer paa Charley).

Charley!

Charley.

Jack!

Jack.

Der gik de igen!

Charley (ser paa Uret).

Hvor bliver den Tante dog ogsaa af?

Jack.

En — to — tre til Banegaarden — Genstanden i en Droske — og saa hid med hende — i Galop!

Charley.

Hvad for en Genstand?

Jack.

Herregud — din Tante! — Saa skal jeg sørge for Frokosten og instruere Babbs!

Charley.

Javel! — (i Extase). Er hun ikke henrivende!

Jack (ligesaa).

Hun er det sødeste paa Jorden! (anden Tone). Men skynd Dig nu!

Charley.

Jeg flyver! (ud).

Babbs (i Skjortærmer).

Er Du alene?

Jack.

Ja!

Babbs.

Har Du ikke et Par Haarnaale?

Jack.

Haarnaale! — Nej!

(Brasset ind.)

Babbs.

Maa han hente nogen til mig?

Jack.

Ja, værsgod!

Babbs.

Kan Du ikke laane mig sex Pence?

Jack.

Ikke en Hvid har jeg!

Babbs (ængerlig).

Du har da heller ingen Ting! — Hør en Gang, Brasset, — jeg gav Dem før to Shilling — laan mig sex Pence af dem og spring saa hen og køb nogle Haarnaale til mig!

Brasset.

Meget vel! (ud).

Babbs.

Du Jack — var det de paagældende unge Damer?

Jack.

Naturligvis! — Hvor kunde Du finde paa at brase saadan ind — sæt de havde set Dig!

Babbs.

Jeg vidste jo slet ikke af, de . . . (det banker).

Jack.

Tys! — Der er nogen! — Forsvind Skygge!

Babbs.

Send Haarnaalene ind til mig! (ud).

Jack.

Hvor det ærgrer mig, Kitty gik. Nu var jeg lige ved at sige det hele til hende . . . (det banker). Kom ind!

Syvende Scene.

Jack. Sir Francis. (Siden) Brasset. Charley. Babbs.

Francis (ind).

Jack — min kære Dreng! — hvordan gaar det Dig?

Jack.

Fa'er! — Nej, det var en Overraskelse! — Hvor kommer Du fra?

Francis.

Fra London, min Dreng! — Jeg har noget at tale med Dig om — og saa dine Maanedspenge til Dig!

Jack.

Det var pænt af Dig, Fa'r! — Sæt Dig dog — hvordan har Du det?

Francis.

Aa Tak — saa la-la! — Det Ophold i Indien har alligevel ikke taget saa lidt paa mig! (Tager Pengesedler op af Lommen.)

Jack.

Men Fa'r! Du ser jo ud som en Yngling! — Hvor gammel er Du egentlig?

Francis.

Betænkelig nær op ad de halvtreds, min Dreng!

Jack.

Det skal man ikke se paa Dig! — Naar det kommer til Stykket, er jeg vist i Grunden — forholdsvis — meget ældre end Du! — Vi snakker jo altid sammen, som var vi Brødre!

Francis.

Ja Gudskelov! — Nej — I unge Folk lever for rask — det gør gammel før Tiden!

Jack.

Hvad skal man sige til det — saadan er det nu en Gang!

Francis.

Men jeg siger jo heller ikke noget til det! — Naa,

her er dine Penge, og her er de Regninger, jeg har betalt for Dig! (giver ham begge Dele).

Jack (ser i Regningerne).

Det var nogle slemme store Tal! — Har jeg virkelig drukket saa meget Vin og Champagne?

Francis.

Ja, min Dreng — det løber op! Men jeg var ikke et Haar bedre, da jeg var ung! Og Du har ogsaa været flittig, bestaaet dine Examiner pænt — jeg er godt fornøjet med Dig! (Tager sig en Cigar af Kassen.) Død og Pine — det var en fin Cigar!

Jack.

Ja, det er en udmærket Havanna! . . .

Francis.

Der koster Skillinger. — Og saa undrer Du Dig over, Regningerne løber op? — Desværre maa vi tage Skeen i en anden Haand — vi maa begynde at spare!

(Sætter sig.)

Jack.

Spare?

Francis.

Nu, da Onkel Percy er død, er jeg Husets Repræsentant — jeg har arvet Familjetitlen, men ogsaa Familjegælden!

Jack.

Gælden?

Francis.

Ja, og den er desværre adskilligt større end jeg til en Begyndelse vidste og troede. Den Sum, som jeg i Indien har sparet mig sammen, maa jeg foreløbig ofre, og desaarsag er vi, idetmindste i de første Aar, forholdsvis fattige.

Jack (staar op).

Fattige! — Det var jeg ikke forberedt paa!

Francis.

Naa, Du behøver ikke at hænge med Hovedet for det. Jeg skal nok skaffe Dig en god Ansættelse — i Indien eller Syd-Afrika!

Jack.

Ja, mange Tak — (afsides). Det manglede bare!

(Brasset gaar over Scenen.)

Jack (nervøs).

For Fanden — hvad vil De nu, Brasset?

Brasset.

Det er bare hans Herligheds Haarnaale! (ud).

Jack (overvejende).

Ja, hvad skal vi gøre ved det! — Hør — jeg har det! — ja, hvorfor ikke! — Fa'er! jeg har en Idé!

Francis (hen til ham).

Naa, Du mener . . . med Hensyn til en Ansættelse!

Jack.

Nej, med Hensyn til et Giftermaal! Et rigtig godt Parti kunde igen bringe Ballance i Tingene!

Francis.

Ja, den Idé tiltaler mig nu ikke.

Jack.

Men lad mig dog først forklare Dig — hør nu: vi venter Charleys — min Ven Charleys Tante til Frokost. Hun er Enke, Millionær — og skal være en ganske udmærket Dame!

Francis.

Nej stop! — for de usle Penges Skyld skal Du min Sæl og Salighed ikke opoffre dig!

Jack.

Jeg? — Hvem taler om mig? — Du skal gifte Dig med hende!

Francis.

Jeg gifte mig igen! — Nej, saa min . . .

Jack.

Sværg ikke Fa'er! — men tænk over Tingen! — Hvor har Du din Bagage?

Francis.

Paa Hotellet!

Jack.

Godt! — Saa gaar Du hen paa Hotellet og klæder Dig lidt pænt paa — saa smuk som mulig — med en Blomst i Knaphullet . . .

Charley

(styrter ind med et Telegram).

Jack — Du kan tænke Dig . . . (opdager Francis).

Jack (præsenterer).

Min Ven, Charley Wykeham — min Fa'er!

Francis

(giver Charley Haanden).

Glæder mig at gøre Deres Bekendtskab!

(Charley bukker, gaar mod Baggrunden.)

Jack (afsides til Francis).

Det er Nevøen — ham med Tanten! — Hun er meget smukkere end han. Skynd Dig nu — og glem ikke Blomsten i Knaphullet — det gør Dig mindst ti Aar yngre . . . (giver ham hans Hat.)

Francis.

Nej, din Døgenigt! Det faar du aldrig din gamle Fa'er til!

Jack.

Aldrig sige aldrig! — Fordi man ser paa Varerne, behøver man jo ikke at købe dem! — og Frokosten faar Du i Tilgift!

Francis (leende).

Du har Ret! — Man kan jo se paa hende . . . og spise Frokosten! — Saa kommer jeg igen! (ud.)

Jack (til Charley).

Naa — hvad fik Du saa ud af det?

Charley

(giver ham Telegrammet).

Læs det Telegram!

Jack (læser).

»Vigtige Forretninger. Kommer først om nogle Dage! — Lucia d'Alvadorez!« — Nu skulde da ogsaa . . .!

Charley (ynkellg).

Hun kommer ikke . . .

Jack (ophidset).

Hun maa — hun skal — Du maa telegrafere!

Charley.

Det er jo altfor sent! (gaar hen til Vinduet).

Jack.

Men en Tante maa og skal vi have — ellers løber Damerne igen!

Charley.

Kan vi ikke lade Portnerkonen . . .

Jack.

Den gamle Hex! — Det gaar ikke.

Charley (ser ud).

Der kommer de — Kitty og Anny!

Jack.

Og vi har ingen Tante! — Det er til at blive rasende over!

Babbs (bag Scenen).

Jack — Charley! — kom en Gang ind — saa skal I se!

Jack (mod Baggrunden).

Hvem er det, der kalder? . . . det er sandt! — Babbs! — Ham havde jeg rent glemt! (aabner Døren til højre.) Hvad skriger Du saadan op for! (ser ind) Død og Pine! — Du er storartet! — Charley, gamle Dreng! Vi er frelst!

Charley.

Hvad mener Du?

Jack

(trækker ham hen til den aabne Dør).

Men saa se dog, Menneske!

Charley.

Tror Du, jeg gider skænke hans Narrestreger en Tanke!

Jack.

Nej men, han skænker dig en Tante — der har vi hende jo!

Charley.

Babbs — min Tante?

Babbs

(klædt som gammel Dame, fra højre).

Er jeg ikke god, — hvad?

(Brasset kommer ind efter ham).

Jack.

Storartet!

Charley.

Glimrende!

Brasset.

Forrykt!

(Det banker.)

Jack.

Der er Damerne!

Babbs.

Saa stikker jeg af! (vil ud.)

Jack (holder paa ham).

Nej, Du bliver! Vær'sgod!

Babbs.

Det kunde aldrig falde mig ind! (vil ud.)

Jack.

Du maa! Du skal! Du er jo Charleys Tante!

Babbs.

Hvad er jeg? — Vil Du slippe mig! — det er
altfor flovt!

(Charley og Jack brydes med ham og tvinger ham sluttelig ned paa en Stol,
hvor de sætter ham til Rette.)

Jack.

Brasset! luk op for Damerne!

Ottende Scene.

De Forrige. Kitty. Anny.

Jack (imod dem).

Velkommen igen, mine Damer! — Vi har ventet
dem med Længsel!

Kitty.

Vi blev opholdt i en Butik, og saa vilde Anny ogsaa
købe nogle Blomster til Charleys Tante!

Anny.

Hun er da kommen? — det haaber vi — for ellers tør vi ikke blive her!

Jack.

Jo, det er i Orden! (forestiller) Miss Spittigue, Miss Verdun — Donna Lucia d'Alvadorez, Charleys Tante!
(Damerne nejer.)

Babbs (aldeles forbløffet).

Glæder mig! — Hvordan har de det?

(Charley hen til Jack, Damerne til Babbs.)

Kitty.

Vi var her allerede før for at hilse paa Dem!

Anny.

Men saa benyttede vi Tiden til nogle Ærender.
De maa ikke forsmaa disse Blomster! (giver hende en Buket.)

Babbs.

Aa jeg be'r! — Mange Tak!

(Anny hen til Charley.)

Kitty.

De er vel træt efter Rejsen?

Babbs.

Aa jeg be'r! — Ikke videre! — Det vil sige . . .
jeg føler mig nok en Smule . . . ikke helt vel!

Kitty.

Man trænger jo altid til at hvile sig lidt . . . (gaar tilbage.)

Babbs

(sagte til Jack, der staar bag ved ham).

Gid Fanden havde jer! — hvor skal jeg gøre af de Blomster?

Jack (sagte).

Sæt dem i Brystet!

Babbs.

Jeg har jo ingen!

Anny (til Charley).

De ser saa adspredt ud, Mister Wykeham! Er De ikke rask?

Charley.

Ih jo — jeg er kun bange for, at . . .

Jack (hurtig).

Charley er naturligvis noget bevæget . . . det er jo første Gang, han ser sin Tante . . . (støder til Babbs) Sig noget, din Æsel!

Babbs (sagte).

Hvad skal jeg sige?

Jack (sagte).

Tal om Vejret!

Babbs (højt).

Det er et dejligt Vejr!

Kitty. Anny.

Ja, yndigt!

Brasset (ved Midterbordet).

Hvad de Studenter kan hitte paa af Dumheder! — Det er himmelraabende! (ud til venstre.)

Babbs (sagte til Jack).

Dèr har Du lavet en net Redelighed! (taber Blomsterne.)

Kitty.

Tillader De — det er vist bedre, jeg sætter Blomsterne i Vand! (gaar med Blomsterne til Bordet.)

Anny (til Babbs).

Det er maaske ikke saa behageligt for Dem med vort Klima!

Babbs.

Aa jeg be'r — hvorfor ikke det?

Jack (sagte).

Du er jo Udlænding!

Babss.

Naa saaledes! (højt) Naa — Klimaet! — Nej, det er der saamæn ikke noget i Vejen med! (sagte til Jack). Hvad er det jeg hedder?

(Kitty og Anny arrangerer Blomsterne ved Bordet. Brasset bringer Maden.)

Jack (sagte).

Donna Lucia d'Alvadorez!

Babbs.

Husker jeg aldrig i Evighed! — Irlænderinde, ikke?

Charley

(er traadt hen til dem, sagte).

Nej, Englænderinde! — Været gift med en Portugiser i Brasilien!

Babbs.

Enke altsaa!

Jack.

Og Millionær!

Babbs.

Du, Charley! — Har jeg Børn?

Charley.

Nej — din Æsel!

Babbs.

Jeg maa da spørge! — Saa er jeg orienteret! (højt) Nej, det er virkelig et dejligt Vejr her i England!

Kitty og Anny.

Finder De?

Babbs (sagte til Jack).

Skal jeg ikke vise Damerne omkring — ned i Kappellet — i Krypten?

Jack.

Nej, det besørger vi selv. Bliv Du bare siddende!
(Babbs vil rejse sig, — de trykker ham ned paa Stolen igen.)

Kitty.

De vil nok synes om at være her. Anny og jeg skal med Glæde vise Dem omkring!

Babbs.

Tusind Tak! De er altfor artig . . . (vil op; trykkes ned.

Kitty.

For De bliver da i hvert Fald til i Morgen?

Babbs (sagte til Jack).

Bliver jeg til i Morgen?

Jack.

Nej!

Babbs (højt).

Nej, jeg bliver ikke til i Morgen!

Kitty.

Det var kedeligt! — Aa hvad? — naar vi nu beder Dem rigtig pænt om det!

Anny.

Aa ja — for vor Skyld!

Charley.

Nej, det er umuligt — Tante har saa forfærdelig travlt!

Babbs.

Ja, i Morgen har jeg . . . Hovedrengøring!

(Jack støder til ham.)

Charley

(støder med Foden til Stolen).

Tante mener, hun har Hovedopgøring . . . Hovedopgør med sin Bankier — de Pengesager giver Anledning til mange Ærgrelser, ikke sandt, Tante?

Babbs (oprigtig).

Jo, det vèd... (vil sige »Gud« — Jack kniber ham i Armen.) Au!

Anny.

Det er rigtignok kedeligt. Jeg vilde saa forfærdelig gærne lære Dem nærmere at kende . . .

Babbs.

Fra min Side skal der ikke være noget i Vejen!

Anny.

Mister Wykeham har fortalt mig saa meget godt om Dem, at jeg ligefrem har længtes efter Dem!

Babbs.

Det var pænt af Dem, min Pige! (lægger Armen om Annys Liv — Jack tager den bort.)

Anny

(knæler ved Siden af Babbs).

Men Charley er virkelig ogsaa saa taknemlig. De har gjort saa uhyre meget for ham, men han vil ogsaa nok gengælde Dem det — han er saa brav, og god . . .

Babbs.

Ak ja — han ligner min salig Broder!

Charley (sagte).

Søster!

Babbs.

. . . Søster, mener jeg! — skulde jeg ikke hjælpe hendes eneste Datter . . .

Charley (sagte).

Søn!

Babbs.

. . . Søn naturligvis, — hvem skulde jeg da hjælpe.

Anny.

Hvad vilde der være bleven af det stakkels unge Menneske, hvis han ikke havde haft saadan en Tante!

— Jeg forsikkrer Dem, jeg holder virkelig allerede nu saa meget af Dem!

Babbs.

Naar De først lærer mig nærmere at kende, skal De se, De holder endnu mere af mig! (Jack puffer til ham. Sagte til Jack.) Men saa lad mig dog i Fred!

Anny.

Jeg vil gøre mig al mulig Umage for at De skal synes om mig! — Og jeg beder Dem betragte mig som Deres Datter — maa jeg ikke nok det? (kysser ham.) Tak! (hen til Kitty.)

Charley (kniber ham).

Din Skurk — hvor kan det falde Dig ind!

Babbs.

Var det maaske mig . . .? — Men Du er misundelig, er Du!

Brasset (hurtig ind).

Undskyld jeg forstyrrer, — men Mister Spittigue staar nede hos Portneren og spørger efter Damerne!

Kitty. Anny.

{ Onkel!

De andre.

{ Tak Skæbne! — Au!

Jack.

Jeg troede, han var i London!

Kitty.

De maa endelig faa ham bort. Ellers laver han en stor Scene — og det vil jeg ikke finde mig i — og saa bliver der en skrækkelig Skandale ud af det!

Anny.

Men hvad vil Donna Lucia sige til, at vi fornægter Onkel?

Kitty.

Det faar være! naar han bare ikke ødelægger hele
Fornøjelsen for os! (Det banker.)

Alle.

Der er han! — Gem jer!

(Alle ind i Karnappen. Babbs vil ud af Vinduet, Jack holder ham tilbage.)

Jack.

Ikke ud af Pletten! — Du bliver her og tager imod
Onkelen!

Babbs.

Hvad skal jeg sige til ham?

Jack.

Hvad Du vil! — Bare Du faar ham paa Porten —
saa snart som muligt! (Det banker. Jack ud.)

Spittigue (bag Scenen).

Hvorfor Pokker lukker De ikke op!

Babbs.

Paa Porten skal han — det skal ikke staa længe paa!

Niende Scene.

Babberley. Spittigue.

Spittigue

(stormer ind med Hatten paa Hovedet).

Hvor er de vanartede Pigebørn henne — (ser Babbs)
— Ah!

Babbs (grov).

Hvad vil De?

Spittigue.

Hvor er Mister Cherney?

Babbs.

Skammer De Dem ikke for at storme saadan ind med Hatten paa til en Dame? (raaber) Hatten af!

Spittigue.

Det er sandt! (tager Hatten af). Jeg er ganske forpustet! (sætter sig).

Babbs.

Hvor tør De understaa Dem at sætte Dem ned! — Sidder jeg maaske? — Hvor tør De saa vove? . . . De véd nok ikke, hvad Hensyn man skylder en Dame — hvad?

Spittigue.

Jeg beder Dem undskylde! Men jeg maa endelig tale med Mister Cherney.

Babbs.

Kan De se ham?

Spittigue.

Nej!

Babbs.

Ja, saa er han her jo ikke! — Er der mere, De vil? — Hatten af!

Spittigue.

Jeg leder om to unge Damer, — min Nièce og min Myndling! Hvor er de?

Babbs.

De kan jo se, at jeg er den eneste unge Dame her!

Spittigue.

Jamen Portneren sagde, han havde set dem gaa herind!

Babbs.

Saa har han vel ogsaa set dem gaa ud herfra?

Spittigue (raaber).

Nej!

Babbs (raaber).

Men det har jeg!

Spittigue.

Hvor er de saa gaaet hen?

Babbs.

Ud i Byen formodenlig!

Spittigue.

Der er til dem, naar jeg finder dem — og finder jeg dem ikke, er der endnu mere til dem! (sætter Hatten paa).
For bliver jeg først vred, saa er jeg forfærdelig!

Babbs.

Skammer De Dem ikke over at skrige saadan op til en Dame! — Hatten af!

Spittigue.

Undskyld, Mistress — men jeg er saa ophidset.

Babbs.

Snik-Snak . . . De er fuld!

Spittigue.

Jeg forsikrer Dem . . .

Babbs.

Herut!

Spittigue.

Ærbødigste Tjener!

Babbs.

Hatten af! (kaster en Bog efter hans Hat, saa den falder af. Spittigue tager den op — ud). Saa fik vi ham besørget!

Tiende Scene.

Babbs. Kitty. Anny. Charley (siden) Francis og
Brasset.

Kitty. Anny. Charley. Jack.
Er han borte?

(Det banker).

Jack.

Nu banker det igen!

Alle.

Saa ind igen!

Jack.

Nej, bliv dog! Det er vist bare Fader! (til Babbs)
Vil Du nu opføre Dig anstændig overfor min Fa'r!

Babbs.

Er jeg i Familje med ham!

Jack.

Dumrian! — Du er jo Charleys Tante fra Brasilien,
hvor Aberne kommer fra!

(Francis i Selskabstoilette, Rose i Knaphullet).

Jack (imod ham).

Velkommen Papa! — Maa jeg forestille: Miss Verdun,
Miss Spittigue — min Fader! — Charley! præsenter Din
Tante!

Charley.

Donna Lucia d'Alvadorez — Sir Francis Cherney!

Babbs.

Hvordan gaar det, Sir Francis? — Jeg er Charleys
Tante fra Brasilien, hvor Aberne kommer fra!

Francis (bukker).

Saa det er De? — Du, Jack!

Jack (hen til ham).

Ja!

Francis.

Er det den merbemældte Tante?

Jack.

Ja — Du synes ikke om hende?

Francis.

Nej! mange Tak!

Jack (til Babbs).

Underhold Dig med min Fader!

Babbs (til Francis).

Min Nevø Charley har fortalt mig saa meget om Dem — (Jack støder til ham) jeg mener, skrevet i sine Breve!

Francis.

Meget elskværdigt af Mister Wykeham! men han har rigtignok først lært mig at kende idag!

Jack (sagte til Babbs).

Husk dog paa, at Du lige nylig er kommet til England og idag ser Charley for første Gang!

Babbs.

Men det maa man dog sige mig! Jeg er da ikke født med at vide det!

Francis (til Jack).

Og hende skulde jeg gifte mig med! — Nej, véd Du hvad . . .

Brasset.

Tør jeg bede Dem . . . Frokosten er serveret!

Jack (sagte til Babbs).

Nu sætter Du Dig hos Fa'r — og gør ingen Dumheder!

Francis (til Babbs).

Tør jeg bede om Deres Arm!

Babbs.

Med Fornøjelse! (tager hans Arm).

Francis.

De har rejst meget, min Naadige?

Babbs.

Det har jeg — voldsomt!

(Alle sætter sig).

Charley (serverer).

Donna Lucia — kære Tante! lidt Hummer i Mayonnaise?

Babbs.

Mange Tak — Tak — lidt mer!

Charley.

Miss Verdun, Mayonnayse? — De ogsaa Miss Spit-tigue?

Babbs (til Francis).

Sikken en dejlig Blomst! .

Francis.

Tillader De, jeg forærer Dem den! (giver ham Rosen).

Babbs.

Tusind Tak! — aa, hvor den lugter!

Charley.

Brasset! — skynd Dem og skænk i Glassene!

Anny.

Maa jeg helst bede om et Glas Vand!

Jack.

Nej, véd De hvad, Miss Anny! saa sjældne Gæster maa fejres med Champagne — Brasset! saa knald dog løs!

Brasset.

Men . . . men hvor er Flaskerne blevne af?

Jack.

Jeg gav Dem jo Ordre til at stille dem paa Is!

Brasset.

Jamen — det glemte jeg!

Jack.

Hvad er dog det! — Har De drukket dem?

Babbs.

Savner De noget?

Jack.

Det er bare Champagnen, Donna Lucia!

Babbs.

Har De ingen? — naa ja, det kan jo hænde! —
Det tænkte jeg mig for Resten — derfor tog jeg et Par
Flasker med i min Rejsetaske. Brasset — luk Tasken op!

(Brasset aabner forbavset Tasken).

Jack (sagte).

Naa — Du havde hugget dem! — Skurk!

(Det banker).

Charley.

Det bankede!

Ellevte Scene.

De Forrige. Spittigue.

Spittigue

(stormer ind med Hatten paa Hovedet).

Tænkte jeg det ikke nok! — Der sidder de alligevel,
de vanartede Børn!

Kitty og Anny.

Onkel!

Jack (imod ham).

Nej! — Mister Spittigue! — glæder mig!

Spittigue.

Glæder ikke mig! (til Anny og Kitty). Naa, saadan opfører I Jer, naar jeg er borte?

Jack.

Men Mr. Spittigue!

Spittigue.

Er De saa venlig at passe Dem selv!

Charley.

Men vi maa dog forklare Dem . . .

Spittigue.

Ønsker aldeles ingen Forklaring!

Babbs.

Men hvad vil De da egentlig?

Spittigue.

Kommer ikke Dem ved, Madam!

Babbs.

Hatten af! — Bonde!

Spittigue.

Bliver vel min Sag! (tager Hatten af).

Jack.

De glemmer, Sir, hvor De befinder Dem!

Spittigue.

Haha!

Francis.

Maa jeg gøre Dem opmærksom paa, at her er Damer til Stede!

Spittigue.

Saa? — Ha! — Hm!

Babbs.

Endogsaa meget fornemme Damer!

Spittigue.

Hvem? — De? — saadan en gammel Hajdukke!
(til Pigebørnene) Værsgod! Kom med!

Babbs.

Hajdukke! — Jeg? — nej, det gaar for vidt!

Francis.

Vil De øjeblikkelig tage Deres Ord tilbage, eller
. . . (til Jack) Hvem er i det hele taget den Herre?

Jack (præsenterer).

Mister Spittigue — Lord Francis Cherney!

Francis.

Og denne Dame er . . . (peger paa Babbs).

Spittigue.

Interesserer mig ikke! — Men De kan da forstaa
man bliver hidsig, rasende, naar man finder sin Nièce og
sin Myndling til Frokost hos unge Herrer paa deres
Værelse . . .

Francis.

Men Herregud! — De er her jo for at hilse paa
Charleys Tante!

Spittigue (haanlig).

Virkelig? — Saa? — Ha!

Francis.

Maa jeg frabede mig den haanlige Tone!

Spittigue.

Hvad kommer Charleys Tante mig ved!

Francis.

De vilde maaske have mere Respekt for den Dame, om De vidste, hvem hun er . . . (med Emphase) Donna Lucia d'Alvadorez!

Spittigue.

Hvad? — Hvem? — Hende!

Babbs (gaar hen imod ham).

Ja — jeg er Charleys Tante fra Brasilien, hvor Aberne kommer fra!

Spittigue.

Den berømte Million-Enke! (afsides) Der har jeg gjort en Dumhed! (højt) Smigrer mig overordenligt — jeg — hehe — Donna Lucia . . . (afsides) Der stod jo i Avisen, hendes eneste Nevø var her . . . (højt) Undskyld, men jeg er virkelig saa overrasket . . . forbløffet . . . saa at sige: sønderknust!

Jack (sagte til Babbs).

Vi maa smedde, mens Jærnet er varmt! — Inviter ham!

Babbs (til Spittigue).

Mister Spittigue — De har krænket mig dybt, men naar De pænt beder om Forladelse . . .

Spittigue (ydmyg).

Om Tilgivelse — jeg er en arm Synder — i Sæk og Aske.

Babbs.

Jeg er ikke haardhjærtet. Og til Bevis . . . maa De faa Lov at spise Frokost med os!

Spittigue.

Altfor megen Ære . . . i Deres Selskab! . . . Saa er De ikke mere vred paa mig?

Babbs (giver ham Rosen).

Denne Blomst skal være Tegnet paa vor Forsoning!

Francis (afsides).

Det maa jeg sige! . . . Hun giver ham min Rose!

Jack.

Saa er alt i Orden. Maa jeg bede Dem gaa til Bords! Charley — Du tager Miss Spittigue — maa jeg have Fornøjelsen, Miss Verdun! — Papa — Mr. Spittigue . . . maa jeg bede . . .

(Alle sætter sig. Spittigue lægger Hat og Paraply fra sig).

Francis (byder Babbs Armen).

Maa jeg have den Fornøjelse, Donna Lucia?

Spittigue (paa den anden Side).

Tillader De, min Naadige . . .

Francis.

Undskyld — jeg var den første . . .

Spittigue.

Nej — jeg skulde have hendes Naade til Bords . . .

Francis.

Men jeg har hendes Naade til Bords . . .

(Francis vil henimod den Stol, han har sat til Rette for Babbs. Spittigue trækker den frem og tilbage og haler i Babbs — Babbs vil sætte sig, snubler i Kjolen, — falder og trækker Dug og hele Opdækningen med sig. Alle farer i Vejret).

(Tæppet falder hurtigt).

Anden Akt.

Plads foran Jacks Bolig. I Baggrunden og til højre Universitetsbygningen. Til højre i Midten Dør med Dørhammer til Jacks Bolig. Port til højre til Kapellet. Port til venstre førende til Haven. Bord. Stole. Paa Bordet en Æske med Cigaretter.

Første Scene.

Brasset (derpaa) Jack (derpaa) Charley (siden) Kitty
(tilsidst) Anny.

Brasset

(stiller Stole til Bordet).

Det maa jeg sige: jeg har haft med mange mærkelige Kvindemennesker at gøre i mit Liv — desværre — men Mage til Lord Babberley — det er dog endnu ikke forekommet i min Praxis! — Hun ligner et Fugleskræmsel og har en Stemme som et Rivejærn — men hun er Millionær — og saa er det yndigt altsammen alligevel. At tænke sig, ikke én af dem endnu har opdaget, at den ærværdige gamle Tante har Mandfolkebuxer paa! — De to gamle Herrer, de er nu helt tossede . . . jeg tror Gud hjælpe mig, de er forliebt i hende . . . eller i hvert Fald i hendes Grunker! — Naa — mig kan det være lige meget! — Men maa man nu ikke korse sig over alle de Utuskestreger, som de Studenter

gaar og finder paa! — Og de er ovenikøbet i sidste Semester og skal om ganske kort Tid herfra — og saa skal de være Øvrighedspersoner og Dommere og Fædrelandets Stolthed og respekteres og estimeres . . . Aa, Gud hjælpe os! — Det er til at le sig fordærvet over! — Hahaha!

Jack

(fra højre Midten).

Hvad er det for en dum Latter?

Brasset.

Aa — jeg tænkte bare paa min gamle Tante . . . eller . . . min gamle Onkel, vilde jeg sige!

Jack.

Bryd De Dem ikke om vore Sager — besørg De hellere Teen!

Brasset.

Te? — Meget vel!

Jack.

Vi vil drikke den herude!

Brasset.

Meget vel! (ind i Værelset).

Jack (alene).

Endnu er det altsammen gaaet godt. Nu gælder det bare at faa fat i Kitty og aabne mit Hjærte for hende. Jeg er rigtignok ikke meget i Stemning — Babbs kan nok gøre En nervøs . . . saadan som han opførte sig ved Bordet . . . for slet ikke at tale om, at han aad som den værste Tærsker! — Heldigvis lagde ingen af de andre Mærke til det! — Og nu spaserer de allesammen i Haven! . . . bare Kitty snart vilde komme, som hun har lovet . . . det gælder om at benytte Øje-

blikket! (Charley kommer fra højre, Midten) . . . Der er hun! (ser Charley) Aa, er det Dig, Charley!

Charley.

Hør Jack!

Jack.

Gør mig den Tjeneste at gaa! — Jeg har sat Kitty Stævne her!

Charley.

Og jeg Anny!

Jack.

Her paa samme Sted! — Det gaar ikke! (over til venstre).

Charley.

Ja, jeg bliver!

Jack.

Jeg med! — Hør, véd Du hvad . . . lad Skæbnen raade . . . (tager et Pengestykke op af Lommen) Plat for Dig og Anny, — Krone for mig og Kitty! (kaster Pengestykket paa Bordet. Ser Kitty) Aa — der er hun!

(Charley mod højre.)

Kitty (fra højre).!

Mister Cherney — der bliver spurgt efter Dem!

Jack.

Mange Tak, Miss Verdun — — (sagte til hende) jeg har ventet dem med Længsel! (sagte til Charley) Stik nu af!

Charley.

Jeg maa da vente paa Anny!

Anny (fra højre, Midten).

Nej, Mister Wykeham! — er De her?

Charley (sagte til hende).

Jeg begyndte allerede at tro, De havde glemt mig!

Jack.

(Almindelig Forlegenhedspavse. Pludselig højt.) Sig mig en Gang, Charley! — har Du vist Miss Anny Haven?

Charley.

Naturligvis — vi kommer jo lige derfra! (afsides) Bare han dog vilde gaa! (mod højre. Ny Pavse).

Jack (til Anny).

Er det ikke en dejlig Have?

Anny (forlegen).

Jo — jeg synes det!

Jack.

De synes det kun? (tager Annys højre Arm og fører heade mod venstre). Jamen saa kan De umuligt have set de aller-kønneste Partier. Charley, vær dog galant og vis Miss Anny Roserne og Forglemmigejerne og . . . og de andre Grøntsager.

Charley (mod venstre).

Men Jack — jeg . . .

Jack.

Og deklamer for hende de dejlige Vers, som Du selv har digtet — om Roserne og Forglemmigejerne og . . . og de andre Grøntsager.

Charley

(puffer til ham. Afsides).

Saa hold dog Mund! —

Jack.

Og kom saa tilbage om en halv Times Tid — saa tillader vi os at vente Dem her til en lille Kop Te, — ikke sandt Miss Spittigue?

Anny.

Mange Tak, Mister Cherney. Farvel saa længe . . .

(Ud til venstre.)

Charley (til Jack afsides).

Ja — jeg skal huske Dig! — Og Gud naade Dig, hvis vi nu bliver forstyrret af de andre! (hurtig ud efter Anny).

Anden Scene.

Jack. Kitty. (Siden) Francis.

Jack.

Endelig er vi alene, Miss Verdun! — Kære Kitty!

Kitty

(sidder ved Midterbordet).

Det var ikke rigtigt, De jagede de andre bort, . . . nu er de vrede paa os!

Jack

(læner sig fra venstre over Bordet).

Charley og jeg har jo ærlig og redelig spillet Plat og Krone om det!

Kitty.

Om hvad?

* Jack.

Jeg mener . . . de to klarer sig saamæn nok ude i Haven . . . og vi to . . . vi . . . vi behøver jo ikke absolut deres Selskab for at have det hyggeligt her . . .! For Resten var det slet ikke det, jeg vilde sige Dem . . . jeg vilde egenlig bede Dem om Forladelse, fordi jeg var saa lidt galant imod Dem ved Bordet, men (kommer over til højre).

Kitty.

Men det er jo saa naturligt, at De ogsaa maatte underholde de andre Gæster . . . og for Resten . . . var De jo meget sød . . . (taler ikke Ordet helt ud) meget elskværdig ved Bordet.

Charleys Tante.

Jack (smægtende).

Naa —? Og —?

Kitty.

Nej — det er vist dog bedre, jeg gaar hen til de andre!

Jack.

Og lader mig alene her?

Kitty.

Det er ikke rigtigt, at De og jeg!

Jack.

Men naar jeg nu har saa meget at sige Dem. Hele mit Livs Lykke afhænger deraf. Jeg beder Dem . . . sæt Dem dog ned igen!

Kitty.

Ja, naar det er saa forfærdelig vigtigt, saa er jeg jo nødt til det . . . selv om det egentlig ikke er rigtigt! Begynd saa! (sætter sig til venstre).

Jack.

Naar jeg bare vidste, hvordan jeg skal forklare Dem, at . . . at der gives Øjeblikke i Livet, hvor man . . . føler . . . (med Eftertryk) føler, at . . . Fremtidens Slør — De forstaar nok, hvad jeg mener?

Kitty.

Ikke ganske!

Jack.

Men det er jo dog saa simpelt . . . jeg mener . . . at Fremtidens . . . Fremtidens Slør . . . aa, Pokker i Vold med alle de Talemaader! (fyrig) Kitty! — elskede, tilbedte Kitty!

Francis (fra venstre).

Jeg forstyrrer da ikke? (Kitty rejser sig hurtigt) Bliv dog

endelig siddende — jeg vilde bare tale et Par Ord med min Søn! (gaar til højre, Jack til venstre).

Kitty.

Min Veninde venter ogsaa paa mig ude i Haven...
(med et Blik paa Jack) henne ved Roserne, Forglemmigejerne...
og de andre Grøntsager! (afsides). Stakkels Jack! . . . han
faar det aldrig i Evighed sagt! (ud til venstre).

Tredje Scene.

Jack. Francis (begge i Midten).

Jack

(med et resigneret Suk. Ser efter Kitty).

Naa Papa! — hvad er der saa?

Francis.

Hør, min Dreng — jeg har fattet en dristig Beslutning!

Jack.

Du? — Hvordan det?

Francis.

Du véd, at jeg vil gøre alt for at skaffe Dig saaledes og stolt gennem Verden som muligt!

Jack.

Det er jeg overbevist om, Fa'er!

Francis.

Naa, og . . . for nu at overvinde alle Hindringer, har jeg — efter moden Overvejelse — besluttet mig til at følge dit Raad og . . . tage mig en rig Kone!

Jack.

Har Du da fundet en Dame, der er Dig værdig?
Ung, indtagende!

Francis (med et Suk).

Nej, det har jeg ikke! Hun er hverken ung eller indtagende . . . men hun er rig, meget rig . . . og det er jo under disse Omstændigheder det vigtigste.

Jack.

Gifte Dig kun for Pengenes Skyld . . .! det synes jeg, ærlig talt, ikke rigtig om. Hvem er da den paa-gældende?

Francis.

Men det véd Du jo!

Jack.

Jeg?

Francis.

Du har jo selv gjort mig opmærksom paa den Dame!

Jack.

Jeg? — Du maa tage fejl . . . jeg har ikke Anelse om, hvem Du mener!

Francis.

Men Herregud, det er jo Donna Lucia d'Alvadorez!
(gaar mod venstre).

Jack

(mod højre, forskrækket).

Hvad siger Du? — Hende! — Men Fa'er . . . det er umuligt! — Hende kan Du ikke gifte Dig med . . . det . . . det gaar aldeles ikke an!

Francis.

Men hvorfor ikke? — Er der maaske et eller andet mørkt Punkt i hendes Liv?

Jack (til Midten).

Nej, det er der ikke . . . men . . . men det er simpelt hen umuligt!

Francis (til Midten).

Hvad er nu det for noget! — Har Du ikke selv opfordret mig til det? . . . jeg skulde klæde mig fint paa og tage en Blomst i Knaphullet, sagde Du! . . . Naa, Blomsten synes ogsaa at have gjort sin Virkning!

Jack.

Hun forærede den jo ligestrax til en anden!

Francis.

Du kender ikke Kvinderne! — Lutter Koketteri for at gøre mig skinsyg!

Jack (ængerlig).

Aa — Snak!

Francis.

Men hun har jo selv tilstaaet det for mig . . . hun slog Øjnene ned og rødmede . . .

Jack (afsides).

Næ det er for stift et Stykke . . . (højt) Papa, vær nu fornuftig . . . den Dame kan Du ikke være tjent med . . . hun er Dig ikke værdig . . . hvordan skal jeg dog forklare Dig det . . .

Francis.

Du kan spare dine Overtalelser! — Det er meget kønt af Dig, min Dreng, at Du ikke vil have jeg skal bringe Dig dette . . . jeg mener . . . naa ja, vi forstaar hinanden! (trykker hans Haand) Men min Beslutning staar fast! — Du skal frem i Verden, — der hjælper ingen kære Mo'er . . . (smilende) men nok en Stedmoder!

Jack

(afsides, med himmeivendte Øjne).

Stedmoder! — Babbs! . . . (højt) Men naar hun nu giver Dig en Kurv?

Francis.

Det har ingen Nød! — Det er tydeligt nok, hun har kastet sine Øjne paa mig . . . hun foretrækker mig paa enhver Maade, uagtet Mister Spittigue gør Haneben og render efter hende, som den værste Kokinkineser!

Jack (afsides).

Han ogsaa! — Nej, det er for galt!

Francis.

Saa Du kan ligesaa godt nu gratulere mig!

Jack.

Nej, nej — betænk dog først hvad Du gør!

Francis.

Vis-vas! — en gammel Soldat gør kort Proces! — Inde paa dit Værelse staar endnu en Flaske Champagne. Nu gaar jeg ind og drikker mig Courage til og saa gaar jeg paa Frieri. Punktum (ind i Værelset).

Jack

(stormer frem og tilbage).

Nej, nu begynder det at løbe rundt for mig! — Dette her tager en Ende med Forskrækkelse! . . . Noget, maa der gøres . . . men hvad?

Fjerde Scene.

Jack. Charley. (siden) Francis. (sidst) Spittigue.

Charley (fra venstre).

Hør Jack, Du kommer til at snakke alvorligt med Babbs. — Hvordan er det, han opfører sig! — Dér kommer han udenvidere hen og tager Anny fra mig og giver sig til at spasere med hende i Nøddegangen og alle de mørke Lysthuse!

Jack.

Ikke andet! — Du skulde vide, hvad her er passeret!

(Champagneknald i Værelset) Kan Du høre?

Charley.

Ja — hvad var det?

Jack.

Champagne! — Det er min Fa'er, der drikker sig Courage til!

Charley.

Hvorfor det?

Jack.

Fordi han vil fri til Babbs!

Charley.

Ja, der kan Du se, hvad der er kommet ud af det. Jeg tænkte nok, det gik aldrig godt! — Der har Du bragt os i en nydelig Forlegenhed!

Jack.

Jeg? — Nej, véd Du hvad! Det er din gamle forrykte Tante, der er Skyld i det hele. Aa — jeg kunde gjerne kvæle hende! (farer omkring).

Charley.

Hvad skal vi nu gøre?

Jack.

Vi maa have fat i Babbs — give ham en ordenlig Lektion — og instruere ham i alle Enkeltheder!

Charley.

Ja, Gud véd hvor han nu leger Skjul . . . (fortvivlet)
og det med Anny!

Jack.

Vi maa gennemsøge hele Haven til vi finder ham — Du til den ene, jeg til den anden Side!

Charley.

Var det i Grunden ikke bedre at tilstaa det hele! —
Saa var vi ude af det!

Jack.

Nej, det er umuligt! — Bare ikke tabe Hovedet,
saa gaar det nok altsammen! — Kom, gamle Dreng! —
nu paa Jagt efter Tante! (trækker Charley ud til venstre og følger efter).

Francis

(ud fra Værelset).

Saa, — frisk Mod, nu er jeg ikke bange for nogen
eller noget! (ser paa sit Ur) Hun lader vente paa sig. —
Jeg generede mig, rent ud sagt, for at sige til Jack, at
hun allerede har indvilliget i at møde mig her! — Naa
. . . der er endnu ti Minutter at løbe paa! (Spittigue kommer
fra højre, Midten) Der er hun nok! (vender sig mod Spittigue) Kære
Donna Lucia . . . (ser Spittigue) Hvad vil nu han, den
Rævepels . . . med min Rose i Knaphullet (til Spittigue)
Søger De nogen?

Spittigue (ledende).

Nej!

Francis (op).

Se hvor han snuser omkring! (til Spittigue). Har De
tabt noget?

Spittigue.

Nej! (afs.). Det er dog her, hun satte mig Stævne!
(fil Francis). Sikken et Vejr — hvad — storartet! De har
vel ikke set Haven endnu? — Storartet! — Skulde De
virkelig gøre! — Der er meget sjældne Træer i den!

Francis (sætter sig, tænder en Cigaret).

Interesserer mig uhyre for Træer . . . men venter
alligevel hellere til siden! (afs.). Hvad har det Menneske
her at bestille? (højt). Ikke en Cigaret?

Spillique.

Nej Tak — ryger ikke! (afs.). Nu slaar han sig til Ro her! (ser paa sit Ur). Om 10 Minutter vilde hun være her, sagde hun!

Francis (op).

Jeg maa se at blive af med den Karl!

Spittigue (op).

Væk maa han — bare jeg vidste hvordan . . .

Francis (hen til ham).

Røgen generer Dem maaske . . . (blæser ham mægtige Skyer lige i Ansigtet).

Spittigue (hoster).

Aa nej . . . tværtimod . . . dejlig Tobak . . . at lugte til!

Francis.

I Haven er dog Luften meget friskere!

Spittigue.

Finder De? — Saa skulde De gaa ud til den friske Luft!

Francis.

Jeg ryger ogsaa bare min Cigaret ud her . . . for Damernes Skyld! — I det Kapitel er Donna Lucia ikke til at spøge med — hun kan ikke taale Tobak — jeg kommer lige fra hende!

Spittigue (ivrig).

Hvor er hun?

Francis.

Nede i Jasmin-Lysthuset!

Spittigue.

Farvel! (til venstre).

Francis (leende).

Hvorhen saa hastig?

Spittigue.

Ud i den friske Luft! (hurtigt ud).

Francis (til venstre Side).

Der fik jeg ham afsted! — Men hun hliver stadig borte! . . . bare ikke Couragen fordamper imens . . . Jeg maa vist ind og have mig en . . . (vil ind i Værelset).

Femte Scene.

Francis. Jack. (derpaa) Charley. (siden) Babbs. Anny.

Jack (fra venstre).

Den Slyngel til Babbs! — Han er ikke til at finde!
(ser Francis). Hør, Fader — har Du ikke set Donna Lucia?

Francis.

Nej — desværre!

Jack (afsides).

Gudskelov!

Francis (i Midten).

Jeg gaar netop og venter paa hende!

Jack.

Hvad skal det sige?

Francis.

Rent ud sagt, min Dreng: hun har sat mig Stævne her, eller . . . skulde jeg have taget fejl af Stedet?

Jack.

Det har Du vist! — Tager jeg ikke Fejl, saa sad hun nylig og kukkelurede ganske alene nede i . . . i Jasmin-Lysthuset!

Francis.

Jasmin-Lysthuset? — Og dér har jeg lige sendt den gamle Spittigue hen! — Tak skal Du have . . . (hurtigt ud til venstre).

Jack (alene).

Røverhistorier altsammen! . . . men jeg maa have fat i Babbs . . . hvor er han dog?

Charley (fra højre).

Naa — har Du fundet ham!

Jack.

Nej! — Du heller ikke!

Charley.

Og det værste er, han har min stakkels Anny med sig . . . det er dog uanstændigt!

Jack.

Lad mig faa Fingre i ham . . . jeg drejer Halsen om paa ham!

(Babbs og Anny Arm i Arm fra venste).

Charley (ser dem).

Ha! — Jack! — se dér! . . . (med Eftertryk). Hvad siger Du!

Anny (hen til Charley).

Vi har været saadan en dejlig Tour! . . . men hvor har De været, Mister Wykeham . . . vi har gaaet og ledt efter Dem!

Charley.

Saa? — Smigrer mig overordentlig!

Jack (støder til Babbs).

Hvor har Du været med den uskyldige unge Pige — din . . . Stratenrøver!

Babbs.

Hehe! . . . Saa det kunde Du lide at vide? (vil hen til hende).

Jack.

Du bliver her! — Jeg skal snakke med Dig! . . .

(til Charley). Charley! kunde Du ikke have Lyst til at vise Miss Spittigue Kapellet og Krypten? (sagte til ham). Gaa Jeres Vej, jeg maa instruere Babbs! (til Anny). Ikke sandt, Miss Spittigue — De har jo netop ønsket at se det gamle Kapel og Løngangene . . . der er saa mørkt og saa sælsomt og saa spændende dernede . . . De vil nok komme til at synes om det!

Anny.

De gør mig ganske nysgærrig! Ja, hvis Mister Wykeham vil følge med mig?

Charley.

Saa inderlig gjerne! (til Babbs). Dig har jeg en Høne at plukke med, kan Du tro! (Babbs slaar ham overgivent oven i Hatten).

(Anny og Charley ud gennem Porten).

Jack (til Babbs).

Du aner maaske, jeg har en Høne at plukke med Dig? Hvad?

Babbs.

Du ogsaa! — Det var to Høner!

Jack.

Lovede Du ikke, Du vilde hjælpe os?

Babbs.

Men jeg gør mig jo al mulig Umage for det!

Jack.

De gamle Herrer skulde Du beskæftige Dig med — de unge Damer er der ingen, der har bedt Dig om at gøre Kur til! . . . Men . . . lad nu det være godt! — Der er vigtigere Ting. Maa jeg nu bede Dig om at høre efter og holde Tankerne sammen i Hovedet . . .

Babbs.

Jeg holder alt, hvad jeg kan . . . kom bare med det.

Jack.

Kan Du tænke Dig — min Fa'er vil anholde om din Haand.

Babbs.

Naa . . . og nu skal jeg maaske for din Skyld gaa hen og gifte mig med ham! — Nej, véd Du hvad . . . vi er nok Venner. — men der er dog Grænser.

Jack.

Ingen Vittigheder! . . . Du har at afslaa hans Haand . . . selvfølgelig høfligt og . . .

Babbs.

Ja, véd Du hvad . . . ret betænkt er saadant et Tilbud ikke til at foragte . . . bare jeg ikke gaar hen og forsnakker mig . . .

Jack.

Du kan da nok sætte Dig ind i en værdig, ældre Dame . . .

Babbs.

Det er ikke saa let. Hvor skulde jeg vide fra, hvad en værdig, ældre Dame . . . sæt hun er gifte-lysten!

Jack.

Stille . . . der kommer Fa'er! (gaar mod Værelset).

Babbs. (efter ham).

Hvad skal jeg saa sige til ham?

Jack.

Hvad Du vil! — bare Du giver ham en Kurv! (ud).

Sjette Scene.

Babbs. Francis. (siden) Jack.

Francis.

Aa endelig, Donna Lucia! — De er en Engel, men

. . . De er vanskelig at træffe. Jeg har søgt Dem overalt . . . men nu, da jeg har Dem, tør jeg maaske bede Dem tage Plads! (tilbyder en Stol til venstre).

Babbs (sætter sig).

De er altfor artig!

Francis (afsides).

Nu gælder det at storme Fæstningen . . . Kun et Angreb, . . . men saa erobre den. Det er bedst at aabne Ilden med Smiger . . . (ser paa hende). Bare jeg vidste, hvor gammel hun er . . . naa, ligemeget! — De bider paa, om De er aldrig saa gamle! (højt). Donna Lucia, jeg er en gammel Soldat og forstaar mig ikke paa at gøre saa mange Ord. Men naar jeg saadan betragter Dem, føler jeg mig som den ensomme Vandrers, der vandrer afsted og bliver ved at vandre . . . og saa lige med ét paa en duftende Eng ser en yndig, lille Viol!

Babbs (undsetig).

Og denne lille Viol . . . det er mig?

Francis.

Ja, Donna Lucia — det er Dem! (afsides). Det var en storartet Begyndelse!

Babbs (afsides).

Ja, det er der jo ikke noget at sige til! (højt). De smigrer, Sir Francis!

(Jack viser sig af og til i Baggrunden. Hemmeligt Spil med Babbs).

Francis (afsides).

Det Fruentimmer har saagu mindst sine 50 Aar paa Bagen! (højt). Donna Lucia — har De nogen Anelse om,

hvad der er den højeste Vederkvægelse for en træt og ensom Vandrers?

Babbs.

En Cognac maaske?

Francis (afsides).

Nej, det er dog et skrækkeligt Fruentimmer — hun bringer mig helt fra Concepterne . . . (højt). Nej, Donna Lucia, det er ikke materielle Nydelser, som en ensom Vandrers gennem Livets Ørken higer imod . . . det, han længes imod, er efter at turde trykke den yndige, lille Blomst til sit saarede Hjærte!

Babbs.

Jeg forstaar dem: den yndige, lille Viol paa den duftende Eng!

Francis.

Ja, Donna Lucia . . . som De her ser mig staa for Dem, er jeg vandret den lange, lange Vej fra Indien for at plukke denne yndige, lille Blomst.

Babbs.

Saa maa De rigtignok være nederdrægtig træt . . . men saa sæt Dem dog!

Francis.

Mange Tak, Donna Lucia — (sætter sig). og da jeg nu hat fundet denne yndige, lille Blomst!

Babbs.

Saa skulde De sætte den i Knaphullet!

Francis.

For at De maaske igen skulde skænke den bort til en anden —

Babbs.

Det er sandt! — Ja — jeg indrømmer det — det

var uartigt af mig! — men jeg er nu en Gang saadan en tosset lille Pigel

Francis (afsides).

En gammel Hex er Du! (højt). Nej, den Blomst, som jeg vælger mig, den skal have Ærespladsen i mit Hus og for evig trone i mit Hjerte!

Babbs.

Hvor De taler yndigt, Sir Francis! — Tænk, alt hvad De kan faa ud af den lille Viol!

Francis.

Naa, men hvortil de mange Ord! En gammel Soldat gaar lige paa! — Donna Lucia . . . vil De være min Viv — den yndige, lille Viol paa mit Hjertes duftende Eng?

Babbs (vifter sig Luft).

Saa hold dog op, Sir Francis . . . det begynder at rable for mig . . . jeg mener: jeg bliver saa løjerlig . . . den Slags Ting har man aldrig før sagt mig i mit Liv!

Francis.

For Guds Skyld — De maa endelig ikke gaa hen og besvime — De maa bekæmpe Deres Bevægelse . . . og give mig et eneste lille Tegn paa Deres Følelser for mig . . . tør jeg haabe?

Babbs.

Nej, Sir Francis, nej . . . i Deres Sted vilde jeg med det samme opgive ethvert Haab!

Francis (staar op).

Har jeg forstaaet Dem rigtigt? . . . De viser mig fra Dem?

Babbs.

Jeg maa, min Ven! — Mit Hjerte er ikke længere frit — jeg elsker en anden!

Francis.

Ja saa! (afsides). Det er naturligvis den Rævepels til Spittigue! (vender sig bort).

Babbs.

Men jeg vil komme Dem saa meget i Møde, som jeg kan.

Francis (lidt forbauset).

De mener?

Babbs.

Betragt mig som en Søster!

Francis.

Kun som Søster?

Babbs.

Ja! — fra jeg var en lille Dreng . . . Pige, har jeg altid ønsket mig en lille Broder!

Francis.

Ja, mange Tak, men . . . andet har jeg altsaa ikke at haabe?

Babbs.

Det gør mig usigelig ondt . . . men jeg maa sige Nej. Det er mig umuligt nærmere at forklare Dem hvorfor . . . det vilde være altfor pinligt og oprivende! — De maa ikke tro, jeg er nogen almindelig Kvinde! — Jeg bærer paa en frygtelig Hemmelighed!

Francis.

Ja, saa er det jo til ingen Nytte at fortsætte denne pinlige Samtale. Donna Lucia — jeg beder Dem tilgive, at jeg gjorde mig saa dristige Forhaabninger . . . hvad her er foregaaet imellem os, skal jeg vide at drage Glemslens Slør over. Jeg stoler paa samme Diskretion fra Deres Side.

Babbs.

Selvfølgelig. — Og skulde der en Gang komme en Stund . . . skulde Deres Vej falde forbi min Dør, — saa véd De, at i mig har De altid en kærlig Søster!

Francis.

De er altfor god, Donna Lucia! (afsides). Det gør mig ondt for min Dreng! — Men den Kurv har alligevel lettet mit Hjærte for en tung Byrde! (ud til venstre).

Syvende Scene.

Babbs. Jack. (siden). Spittigue.

(Jack a tempo ud af sit Værelse).

Babbs.

Puh! — det var dog en nederdrægtig Situation!

Jack.

Hvor kunde det falde Dig ind at have Fa'er saadan til bedste, din Nar!

Babbs.

Jeg? — Nej, véd Du hvad — hvem af os to syntes Du var mest naragtig? — Hørte Du ikke, hvad han kaldte mig for?

Jack. (flygtigt).

Jo, en yndig Blomst . . .

Babbs. (korrigerende).

Nej, en yndig, lille Viol paa en duftende Eng . . . det kunde jeg næsten ikke staa for!

Jack.

Hvorfor sagde Du ikke slet og ret: Nej.

Babbs (bebrejdende).

Men han maatte jo først anholde om denne lille

Haand — og jeg maatte da ogsaa opføre mig som en anstændig og dannet Dame! — det er skam ikke saadan at løbe til, som I tror! (ser Spittigue). Tak — der kommer min anden Tilbeder — han er meget værre! — hvad han tillader sig at hviske til mig, det er saadan, at et uskyldigt kvindeligt Væsen maa rødme over det. — Ham tør jeg ikke være alene med! (løber ud gennem Porten til højre).

Spittigue (fra venstre til Jack).

Mister Cherney! har De ikke . . . (ser Babbs smutte ud.)
Aa dør . . .! (løber ud efter ham).

Jack.

Hvad løb nu han saadan efter? — Monstro han ogsaa vil fri til Babbs? — Nej, det er nok paa høje Tid, at jeg bliver enig med Kitty . . . ellers gaar det hele i Stykker for os! (ud til højre.)

Femte Scene.

Donna Lucia. Ella. (derpaa) Francis. Babbs.
(siden) Spittigue. Brasset.

Lucia (bag Scenen).

Den første Dør til venstre? — Mange Tak! (Lucia og Ella ind fra højre.) Den første Dør til venstre, sagde Portneren.

Ella (ser sig om).

Her er det! (læser Visitkortet paa Døren.) »Jack Cherney«.
— Skal jeg banke paa?

Lucia.

Ja, gør det! (for sig selv) Besynderligt! netop det Navn! (højt) Det er kedeligt nok, jeg skal søge min Nevø hos fremmede Folk!

Ella.

Men han venter Dem jo slet ikke — de telegraferede jo Afbud til ham!

Lucia.

Jeg véd det nok, min Pige! — Egenlig var jeg jo ogsaa forhindret . . . men jeg længtes saadan efter ham og fik en hel ustyrlig Lyst til at overraske ham . . . Har De banket?

Ella (lytter ved Døren).

Jo — men det lader ikke til, der er nogen hjemme. Portneren mente jo ogsaa, at maaske var Herrerne i Haven!

Lucia.

Jeg har fartet saa meget rundt i Dag, at jeg virkelig først maa hvile mig lidt. Imens kommer der vel nok en eller anden, der kan kalde paa min Nevø!

Ella.

Hvor her er stemningsfuldt og romantisk mellem disse gamle, ærværdige Mure. Saa stille og højtideligt . . . her maa man rigtignok kunne studere!

Lucia (har sat sig).

Ja, det er det herlige ved Ungdommen: alt hvad dens Øjne ser paa bliver venligt og lyst!

Ella.

Aa, saa ung jeg er, kender jeg da ogsaa til Livets Skyggesider! — men jeg elsker at drømme . . . og alt ligger her som i en sølsom, hemmelighedsfuld Drømme-Taage!

Lucia.

De er en sød lille Pige, men De er lidt overspændt. — For Resten véd jeg nok, hvad det er, De gaar og drømmer om!

Ella.

Da vød jeg det saamæn næppe selv. — Men idag har jeg saa mange underlige Tanker, jeg har en Fornemmelse af, at jeg idag maa opleve noget uventet og glædeligt!

Lucia.

Naa, det er jo til en vis Grad allerede sket: det er i Morges lykkedes mig at anbringe Deres Fædrenerf saaa fordelagtigt, at De for Fremtiden kan skabe Dem en egen Existens uden min Hjælp!

Ella

(ængstelig hen imod hende).

De vil da ikke sende mig bort? — Dem har jeg saa meget at takke for, at jeg slet ikke kan tænke mig at skilles fra Dem. Hvad skulde jeg stakkels forældreløse Pige ude i Verden — uden Deres Beskyttelse?

Lucia

(kysser hende paa Panden).

Tror De da jeg, kære Ella, med let Hjærte vilde skilles fra Dem! — Mit Hus og mit Hjærte staar altid aabent for Dem. Og derfor skal vi ogsaa for Fremtiden lade alle Formaliteter imellem os fare: kald mig Du og kald mig Tante . . . hvis Du da ikke har noget imod det?

Ella (omfavner hende).

Aa kære, rare, gode, lille Tante!

Lucia.

Men saa maa jeg ogsaa have Lov til at spørge Dig: hvorfra stammer i Grunden din afdøde Faders Efterladenskab? Han havde jo tabt hele sin Formue til Spillebanken?

Ella (forlegen).

Fa'er vandt de Penge . . . i Kortspil!

Lucia.

Hvornaar?

Ella.

Under sin sidste Sygdom!

Lucia.

Fra hvem?

Ella.

Fra Lord Faucourt Babberley.

Lucia.

Var han ogsaa Spiller?

Ella.

Nej — han vilde kun adsprede Fa'er en Smule!

Lucia.

Jeg forstaar! — — det var smukt gjort af ham!

Ella.

Ja, ikke sandt, Tante! og skulde vi nogensinde møde Lord Babberley, saa maa jeg nok faa Lov at give ham de Penge tilbage?

Lucia.

Det tror jeg næppe, han vil gaa ind paa!

Ella.

Hvorfor ikke?

Lucia.

Fordi han har gjort sig saa megen Umage for at tabe dem!

Ella (drømmende).

Ja — det er sandt! — Han havde saa inderlig Medlidenhed med stakkels Fa'er! — Men hvorfor mon han rejste saa pludselig?

Lucia.

Fordi han ikke forstod at læse i dit Hjærte. — Det hænder saa ofte Mændene. Jeg vèd det af Erfaring!

Ella.

Du ogsaa? — Aa, Tante — det maa Du endelig fortælle mig!

Lucia.

Ja, det er mange Aar siden — endnu før jeg rejste til Brasilien. Jeg var meget ung, — og han var meget tilbageholden. At han holdt af mig, det vidste jeg; og en Aften, paa et Bal, troede jeg saa sikkert, at han vilde erklære sig. Men — han fik dog ikke bragt Ordet over sine Læber. Den næste Dag fik hans Regiment over Hals og Hoved Marcheordre til Indien — og vi saa' aldrig hinanden mere!

Ella.

Og Du har aldrig elsket nogen anden siden?

Lucia (smilende).

Jeg var den Gang akkurat saadan en sværmerisk lille En som Du!

Ella.

Sig mig, hvad han hed, Tante?

Lucia.

Frank Cherney . . . (studser) er det ikke underligt, at vi netop idag skal befinde os udenfor en Cherneys Dør?

Francis

(fra venstre. Har hørt de sidste Ord).

Cherney? — Undskyld, mine Damer, — mit Navn er Cherney! — Er det mig, De søger, eller min Søn?

Lucia

(staar op — meget bevæget).

Men Gud — — er De? . . . hedder De . . . ? undskyld jeg spørger, men . . . kender De en forhen-værende Løjtnant Frank Cherney?

Francis.

Det er mig selv!

Lucia.

Kender De mig ikke igen?

Francis.

Nej!

Lucia.

Virkelig ikke?

Francis.

Gør mig ondt, — men det er mig virkelig ikke muligt at erindre.

Lucia.

Ja, det er jo rigtignok ogsaa snart 25 Aar siden!

Francis (overtænkende).

25 Aar?

Lucia (til Ella).

Han har glemt mig!

Ella.

Husk paa, hvor lang Tid!

Francis (ryster paa Hovedet).

25 Aar ... jeg véd slet ikke, hvor jeg skal søge!

Lucia.

Husker De den Dag, De rejste til Indien?

Francis.

Selvfølgelig!

Lucia.

Hvad skete Aftenen forinden?

Francis.

Paa Ballet?

Lucia.

Ja!

Francis

(betragter hende et Øjeblik opmærksomt, — griber hjærteligt hendes Haand).

Lucy! — Ja — det er jo Dem! — Først nu skulde vi se hinanden igen. — Nu husker jeg alt som igaar. Vi dansede hele Natten sammen — og jeg var lige paa Nippet til at . . . men det har De naturligvis glemt for længe siden?

Lucia (smilende).

Tror De?

Francis.

Nu kan jeg gjerne sige Dem det: jeg havde kun den ene Tanke at tilstaa Dem min Kærlighed — men jeg turde ikke. Saa skilte Skæbnen os ad — i 25 lange Aar.

Lucia (smilende).

Ja, Tiden gaar!

Francis (livlig).

Jeg maa forestille Dem min Søn. En prægtig Dreng. Her bor han. Det vil sige, idag har han laant Lejligheden ud til sin bedste Ven, Charley Wykeham.

Lucia (opmærksom).

Wykeham?

Francis.

Ja, han giver nemlig et lille Selskab til Ære for sin Tante.

Lucia.

Sin Tante?

Francis.

Ja — en Dame fra Brasilien!

Lucia.

Fra Brasilien?

Francis.

Donna Lucia d'Alvadorez. Jeg skal præsentere Dem for hende.

Ella (sagte til Lucia).

Men Tante — hvad skal det sige?

Lucia (sagte til Ella).

Sig ikke noget! (højt) Hørte jeg virkelig rigtigt: Donna Lucia d'Alvadorez er allerede kommet?

Francis.

Ja, i Morges! — Hun er vist nede i Haven! — Kender De den Dame?

Lucia.

Kun af Navn! (afsides) Her maa stikke et eller andet under!

Francis.

Hvis De ikke har noget imod det, vil jeg meget gerne gøre Dem bekendt med hele Selskabet!

Lucia.

Jeg siger Tak — jeg er virkelig nysgærrig efter at lære Donna Lucia at kende!

Francis.

Maa jeg følge Dem ned i Haven, Miss Lucy . . . Undskyld . . . jeg véd ikke, hvad jeg nu maa kalde Dem? . . .

Lucia.

Missis Thompson!

Ella (sagte).

Men Tante!

Lucia (sagte).

Gaa ind paa det hele! (højt) Og det er min Nièce, Miss Delahaye!

Francis (bukker).

Glæder mig! — Sir Francis Cherney! — Tør jeg bede Dem . . . (peger mod venstre.)

Lucia.

Tak! — Kom Ella! (ud til venstre)

Francis

(idet han følger efter).

Hvorfor er det nu ikke Donna Lucia! — Hende havde jeg med Glæde friet til! (ud.)

(Babbs fra højre, løber over Scenen; ud til venstre. Spittigue aandeløs efter ham. Ud til venstre.)

Brasset

(ind. Lægger Dug paa Midterbordet).

De to løber nok omkap! — Det maa jeg sige . . . i den Varme! — Og saa kunde jeg ganske tydelig se hans Herlighed Lordens sorte Bukser, da han løftede op; det skulde han dog for Resten passe lidt paa. For ellers er han da snart opdaget. Ja — jeg er lige glad! — Én Gang revner det hele jo dog med et Knald! (vil til at dække).

Niende Scene.

Brasset. Jack. Kitty.

Jack (til Kitty).

Endelig kan vi da tale uforstyrret med hinanden, kære, elskede Kitty!

Kitty (peger paa Brasset).

Tys!

Jack (ærgelig).

Hvad vil De nu her, Brasset?

Brasset.

Dække Tebordet!

Jack.

Gaa Deres Vej!

Brasset.

Men De sagde jo selv, at . . .

Jack.

Ja siden — om en halv Time — jeg vil ikke forstyrres.

Brasset (mumler).

Nej, det er saamæn tydeligt nok!

Jack

(kaster ham Dugen over Hovedet).

Maa jeg frabede mig Deres Bemærkninger! (skubber ham ind i Værelset. Hen til Kitty) Se saa — kære, elskede Kitty!

Kitty (skælnmsk).

Det har De snart sagt mange Gange, Jack!

Jack.

Ja, naar De afbryder mig, kommer jeg jo aldrig videre! — Altsaa: vil De høre, hvad jeg har at sige Dem?

Kitty.

Ja — der er vel ikke andet for!

Jack.

Det er nemlig noget meget alvorligt, som jeg har at sige Dem!

Kitty (smilende).

Det lader til det. De sætter saadan et højtideligt Ansigt op.

Jack.

Fa'er har i Morges revet mig ud af en Illusion. Jeg troede, jeg var rig — nu vød jeg, at jeg i det mindste de første Aar er henvist til at leve af mit Arbejde!

Kitty.

Og det kan De slet ikke tænke Dem Muligheden af?

Jack.

Aa jo! — Jeg er hverken særlig dum eller særlig doven — jeg har slet ikke bestilt saa lidt endda her ved Universitetet, selv om jeg ogsaa har moret mig ved Siden af. Jeg er ikke bange for at arbejde, og naar jeg først vèd, jeg har nogen og noget at arbejde for, saa skal jeg — — ja, jeg vil ikke bande, naar De hører paa det . . . men jeg skal komme frem!

Kitty.

Det kan jeg lide Dem for, Jack!

Jack.

Men nu er Spørgsmaalet: vil De vente saa længe, Kitty?

Kitty (forbauset).

Vente? — Paa hvad?

Jack.

Ja, kan De ikke selv gætte det, saa er det vist ikke værd, jeg siger det!

Kitty (eftertænksom),

Hvad mener De egentlig?

Jack.

Naa ja — saa ligesaa godt rent ud: den Stilling, jeg maa begynde med, bliver naturligvis . . .

Kitty.

Lille og beskeden!

Jack.

Min Lejlighed . . .

Kitty.

Endnu mindre!

Jack.

Og mine Indtægter . . .

Kitty.

Ganske smaa!

Jack.

Bifortjeneste . . . ?

Kitty.

Tvivlsom!

Jack.

I Stedet for Ekvipage . . .

Kitty.

Sporvogn og Omnibus!

Jack.

Ja, jeg kan sagtens finde mig i det — naar jeg bare turde haabe paa Dem . . . en Gang i Fremtiden! — Ja, nu vèd De, hvordan jeg sidder i det!

Kitty (smilende).

Men De sidder jo slet ikke.

Jack.

Nej, jeg staar for Dem som den usselige Fyr, jeg er! Og — — det hele er jo i Grunden ganske meningsløst! — De er vant til at stille Fordringer — De lever i sorgløs Luksus — — De . . . kører ikke i Omnibus!

Kitty.

Fy, Jack — kender De mig saa daarligt! (gaar til højre og sætter sig.)

Jack.

Er De vred, Kitty?

Kitty.

Ja, jeg er — — fordi De ikke tror, jeg er en brav Pige!

Jack (tager hendes Haand).

Kitty!

Kitty.

Tror De, jeg er bange for at gaa i Køkkenet og lave en Smule Mad — for at stoppe et Par Strømper eller skure et Gulv — for at læse hvert Ønske ud af Øjnene paa min lille Mand, der gør sig al den Flid og Bekymring for mig og vort Hjem.

Jack.

Aa, Kitty — Du er en Engel!

Kitty.

Nej, jeg er blot en god og fornuftig Pige, der holder meget mere af Dig end Du af mig!

Jack.

Kitty! Kitty! (omfavner og kysser hende.) Du skal se, — Du skal ikke faa Lov at vente længe — jeg skal arbejde.

Kitty.

Jamen, jeg vil slet ikke vente . . . (lægger Haanden i hans.) Vi to skal arbejde!

Jack.

Nej, nu kan jeg ikke lade være: (raaber højt) Hurra!
— Kitty — Du er storartet!

Kitty.

Men . . . min Formynder!

Jack.

Jeg løber strax hen til ham.

Kitty.

Det nytter ikke. Han lover Dig alt; men han holder ingen Ting af det! — Du maa faa det skriftligt fra ham!

Jack.

Skriftligt! Men hvorfor?

Kitty.

For at han ikke siden kan snakke sig fra det. Jeg kender ham kun altfor godt. Og jeg véd kun ét Menneske, der kan faa saadant et skriftligt Samtykke lokket fra ham.

Jack.

Naa — og det er?

Kitty.

Charleys Tante — Donna Lucia!

Jack (farer tilbage).

Hvad siger Du! Nej, det gaar ikke ... det er ...

Kitty.

Lad Du blot mig. Nu gaar jeg ud til Anny og Du henter Tanten! —

(Jack vil efter hende og kysse).

Kitty (afværges).

Nej — først Din Tante! (ud til højre).

Jack.

Nu skal jeg naturligvis have nye Kvaler ... Charleys Tante — ak! — det er min onde Aand!

Tiende Scene.

Jack. Charley (derpaa) Babbs. Spittigue.

Charley (fra venstre).

Jack! Jack! — Hurra! — jeg er saa lykkelig, saa lykkelig!

Jack.

Det er jo rart for Dig!

Charley.

Jeg har fortalt Anny det hele!

Jack.

Om Babbs?

Charley.

Snak, — at jeg elsker hende!

Jack.

Naa, ikke andet!

Charley.

Og hun sagde . . .

Jack.

Tak iligemaade! — Forstaar sig!

Charley.

Desværre maa vi have hendes Onkels Samtykke, og det kan kun Donna Lucia udvirke. Anny gaar og leder om Tante . . . Tante Babbs. — Hvad skal vi gøre ved det?

Jack.

Bare rolig — koldt Vand i Blodet! — Vi kommer til at . . . det er dog ogsaa en Satans Historie!

(Babbs løber gennem Buen til venstre og gemmer sig).

Spittigue bagefter ham — ser Jack og Charley — spiller den uskyldige — ud til højre).

Charley og Jack henter Babbs frem fra hans Skjul, og gaar frem med ham).

Charley.

Din Ulykkesfugl! — Du bestiller ikke andet end at bringe os fra den ene græsselige Forlegenhed i den anden?

Babbs.

Saa? — Skal jeg nu ovenikøbet tage imod Bebrejdelser! — I skulde bare vide, hvad jeg maa finde mig i! — Den gamle Hankat hvisker mig Ting i Øret, som . . .

Jack.

Hvad for noget?

Babbs.

Han vilde . . . (med et Blik paa Charley) Nej — han er altfor ung . . . saadant noget har han ikke godt af at høre! (hvisker Jack i Øret).

Jack.

Aa — ikke andet!

Babbs.

Ja — Ja! — for en anstændig Dame er det dog højst pinligt!

Charley (hæftig).

Lad os holde op! — der er jo ikke sund Sans i det længer! — Det bliver Skandale! — Jeg kan ikke mere!

Babbs.

Det siger jeg ogsaa! — Jeg kan ikke holde det ud af Tørst . . . og (tager sig til Livet) saa klemmer det mig! . . . I skulde bare prøve!

Jack (hen til Charley).

Det kunde meget godt gaa alt sammen, naar bare den Slyngel dér vilde opføre sig — lidt fornuftigt!

Charley.

Men det kan han jo ikke. Det er han for dum til . . . eller ogsaa lader han bare . . . han har jo ikke Begreb om, hvordan en Dame opfører sig! . . .

Jack.

Nej — Tingen er, han tænker bare paa sin egen Fornøjelse — og bryder sig Pokker om han ødelægger hele Historien for os!

(Babbs lytter efter deres Bebrejdelser. Nikker stiltiende — og giver sig ganske rolig til at klæde sig af under det følgende).

Charley.

Hvorfor bad vi dog ikke ogsaa Freddy Peel!

Jack.

Han havde i hvert Fald ikke begaaet saadan nogle Dumheder!

(Babbs tager Skørterne af).

Charley.

Nej, Babbs er Egoist!

Jack.

Han er en Æsel, er han!

Charley.

Kan han skade sine Venner, saa gør han det — men hjælpe dem! . . .

Jack.

Jeg kunde gerne myrde ham!

(Babbs tager Klokken af).

Charley

(opdager hvad Babbs har for — med et højt Udraab).

Jack — hvad giver Du mig! — Se! Nu hører dog alting op!

(Babbs giver sig til at løbe, — de indhenter ham, trækker ham frem og skynder sig at give ham Skørter og Klokke paa igen. Da de omtrent er færdige kommer Spittigue fra højre. Charley og Jack stiller sig foran Babbs for at skjule ham).

Spittigue.

Aa, Mr. Cherney! — Har De ikke set vor fælles Veninde, Donna Lucia!

Jack (peger til venstre).

Jo — hun gik lige ud i Haven!

Spittigue.

Tak skal De have! (ud til venstre).

(Babbs bliver nu klædt færdig paa).

Jack.

Men Menneske! — Vil Du da ødelægge os i Bund og Grund!

Babbs.

Lad mig være! — Jeg vil ikke lege med mere!

Jack.

Der er ingen, der spørger, hvad Du vil . . . Du skal! — Du maa faa Mister Spittigue i godt Humør, ellers er alting tabt!

Charley.

Vi vilde gerne give vort Liv, hvis det drejede sig om Din Kærlighed!

Jack.

Og saa vil Dit utaknemlige Skarn forlade os i det afgørende Øjeblik!

Babbs.

Skrig ikke saadan op! — (sukker) Jeg finder mig jo i det alt sammen! Hvordan sidder det bag paa?

Jack.

Pas paa — dér kommer Damerne!

Ellevte Scene.

De Forrige. Kitty. Anny (fra højre).

Kitty.

Aa — Donna Lucia! (til Jack) Jack! din Fa'r er i Haven med to fremmede Damer. Sørg for, at han ikke forstyrrer os! (til Babbs) Anny og jeg har noget vigtigt at tale med Dem om.

Anny.

De vil nok tage Dem en Smule af os — ikke?

Babbs.

Jeg vil gøre alt for jer, Smaapiger!

(Anny stiller en Stol til Rette for ham).

Kitty.

Vi betragter Dem ogsaa som vores gode Engel!

(sagte til Jack) Men saa gaa dog!

Anny (til Charley).

Lad os være alene, Charley!

Babbs (halvhøjt).

Farvel, mine Herrer! hørte I, jeg er deres gode Engel! (sætter sig).

(Jack og Charley ud til venstre).

(Kitty og Anny knæler til højre og venstre for Babbs).

Babbs.

Naa, hvad har I saa paa Hjærte, Børn?

Kitty.

Som De véd, er Mister Spittigue min Formynder! Men nu har Fader i sit Testamente bestemt, at jeg mister det meste af min Formue, hvis jeg gaar hen og gifter mig imod min Formynders Vilje!

Anny.

Og da nu Jack og Kitty ikke kan leve uden hinanden og Jack har mistet sine Penge . . .

Kitty.

Og maa indrette sig i al Tarvelighed . . .

Anny.

Og Kitty jo før jo hellere vil giftes med ham!

Kitty (undselig).

Men Anny dog, hvor kan Du sige!

Babbs.

Ja, Anny, saadant noget siger en ung Pige ikke! —
Nu Kitty!

Kitty.

Ja, det er blot, at Charley og Anny, de er ogsaa
bleven enige, det vil sige, hvis De da ikke har noget
imod det!

Babbs.

For min Skyld maa I gerne holde Bryllup, om det
saa var idag!

Anny.

Aa, kære, søde Tante!

Kitty.

De er virkelig en Engel!

(Omfavner og kysser ham).

(Jack og Charley viser sig. De rømmer sig. Kitty og Anny gaar mod Baggr.
Jack og Charley støder til Babbs).

Kitty (til Jack).

Men, Herregud! hvorfor kan Du ikke lade os være
alene!

Anny.

Nu var vi netop saa godt i Gang!

Babbs.

Det er lidt upassende af Dem, mine Herrer, — naar
nu vi tre Damer ønsker at være for os selv!

Charley (til Jack).

Det finder jeg mig ikke længer i!

Jack.

Lad bare mig! — Sig til Brasset, han skal bringe
Theen, saa henter jeg imens hele Selskabet. (Charley ind i Værelset).
Den uanstændige Tête-à-tête skal jeg dog nok forpurre!

(Ud til venstre).

Kitty

(knæler igen sammen med Anny).

Hvor var det nu vi slap?

Babbs.

Det var: at I begge to er forliebte og gærne vil giftes saa snart som muligt!

Kitty.

Ak ja!

Anny.

Men dertil mangler vi Onkels Samtykke!

Kitty.

Og derfor maa De nu være vores frelsende Engel og sørge for den!

Babbs.

For jer begge to?

Kitty.

Med Anny gaar det let nok, naar De, som Charleys Tante, siger Ja —

Anny.

Saa har Onkel saamæn ikke noget at indvende!

Babbs.

Ja, min Velsignelse har I!

Anny.

De er saa kær! Lige fra det allerførste Øjeblik kunde jeg saa forfærdelig godt lide Dem — jeg véd ikke, hvori det ligger, men . . .

Babbs (klapper hende stille).

Hvor kan man sige Nej til saadant et nydeligt lille Lam. Véd I hvad, — jeg vil selv være Brudepige!

Anny (taknemlig).

Næ — Tak!

Kitty.

Men hvad bliver der af mig?

Babbs.

Det er sandt — det var dette Testamente!

Kitty.

De maa se at faa min Formynder til at give Dem sit Samtykke skriftligt (lader som om hun skriver i hans Haand).

Babbs (efteraber det).

Naa, saadan . . . skriftligt skulde det være!

Kitty.

Ja — paa et stort Stykke Papir — med hans egenhændige Underskrift!

Babbs.

Jamen jeg har jo slet ingen Indflydelse paa den Formynder!

Anny.

Aa — De er saa klog!

Babbs.

Og saa rig!

Anny.

Ja, og for Onkel er det netop Hovedsagen!

Kitty.

Naar De bare vil, siger han saamæn ikke Nej!

Anny.

Men det maa afgøres idag — for imorgen skal vi til Skotland!

Babbs (omfavner dem).

Vil I rejse fra mig! — Nej, det faar I ikke Lov til!

Kitty.

De er vort eneste Haab!

Anny.

De har maaske ogsaa nok selv en Gang været forelsket!

Babbs.

Mange Gange!

Anny.

Saa maa de ogsaa kunne forstaa os!

Kitty.

Og vil ikke længer nægte at skaffe os det Samtykke!

Anny (omfavner ham).

Kære, søde Tante — sig »Ja«!

Babbs.

Jeg kan jo ikke andet!

Kitty.

Det vidste jeg nok! — Nu gaar vi hen og siger Mister Spittigue Besked og glem saa ikke at jeg . . . jeg maa have det skriftligt (Begge ud til højre).

Tolvte Scene.

Babbs. Brasset (derpaaa) Spittigue. Lucia. Charley.

Kitty. Anny. Jack. Ella. Francis.

(Brasset kommer ud fra Værelset, — dækker Bordet).

Babbs.

Aa, Brasset — Gudskelov De kom — skaf mig en Cognac — men hurtigt! — og en stor! . . . (ser Spittigue) Nej, ikke nu . . . der kommer min Plageaand! (Brasset ud).

Spittigue (fra venstre).

Donna Lucia! Deres Nevø sagde, De havde spurgt efter mig? (sætter sin Hat paa Stolen ved Bordet) Endelig er mig

da Øjeblikket gunstig . . . (henimod Babbs) Naar De vidste, hvor jeg har . . .

(Brasset ind — henimod Midterbordet, sætter et Glas Cognac paa det. Spittigue ser det, — og drikker det).

Lucia (fra venstre).

Mister Spittigue! — Aa, Mr. Spittigue, vil De ikke præsentere mig for den Dame?

Spittigue (afsides).

Nej, det er til at fortvivle over! (højt) Selvfølgelig — med Fornøjelse! — Donna Lucia d'Alvadorez — Missis Thompson!

Babbs.

Glæder mig . . . Jeg er Charleys Tante fra Brasilien, hvor Aberne kommer fra!

Spittigue (afsides).

At man dog aldrig kan faa et Øjebliks Ro! (mod venstre).

Lucia.

Glæder ogsaa mig! — Jeg har længe ønsket at gøre Deres Bekendtskab, — jeg var nemlig en meget intim Veninde af Deres salige Mand!

(Babbs bliver forfærdelig forskrækket og vil løbe ud til højre).

(Charley træder ham i Vejen).

Lucia (vender sig til Spittigue).

Er det ikke et mærkeligt Sammentræf? Jeg kendte Don Pedro meget nøje!

Charley (tager Babbs til Side).

Hvad er der i Vejen, Babbs?

Babbs (peger forskrækket paa Lucia).

Hun har været en intim Veninde af min salig Mand!

Kitty og Anny (fra højre. Hen til Babbs).

Hvad er der?

Babbs.

Aa Børn! Børn! — Det er en salig Veninde af min intime Mand!

Jack. (fra venstre hurtigt hen til Babbs).

Hvordan gaar det?

Babbs.

Rædsomt. — Hun er en intim Veninde til min salig Mand!

Jack.

Saa for Pokker!

(Brasset bringer Teserviset, som han stiller paa Bordet.

Charley.

Hvad nu!

Jack.

Bare fræk! — Der har vi Teen! (tager Babbs galant ved Haanden og fører ham hen til Bordet). Donna Lucia — vil de gøre os den Ære at skænke Teen?

Babbs. (gratiøs).

Det er mig en kær Pligt at være Værtinde!

(Anny og Kitty mod højre).

Spittigue (mod venstre. afsides).

Nu er den Tête-à-tête spoleret — — sikken et Uheld jeg sidder i!

(Babbs holder i sin Forvirring Te i Spittigues Hat — Lucia ser det — gør Tegn til Charley og Jack, der styrter hen til Babbs og gør ham opmærksom paa det. Babbs skænker saa Teen i Kopperne).

(Kitty bringer Spittigue en Kop Te).

Lucia (til Babbs.).

De er vel lige kommet til England, Donna Lucia?

Jack (sagte til Babbs).

Tal om noget andet!

Babbs (stadig meget forvirret. Højt).

Tal om noget andet!

Jack.

Æsel! (soufflerer). Spørg om hun vil have Sukker og Fløde!

Babbs (til Lucia).

Vil hun have Sukker og Fløde?

Spittigue

(hen til Bordet med Kop i Haanden).

Jeg vil gjerne have meget Sukker i, Donna Lucia!

(Babbs holder Fløde i Spittigues Hat).

Spittigue

(ser Teen i sin Hat — holder den i Vejret).

Hvad i Alverden er det?

Babbs

(river Hatten fra ham og holder Teen fra den op i Kanden).

Aa — om Forladelse!

Lucia (for sig selv).

Og den konfuse Person har min Nevø udgivet for mig!

Spittigue (afsides).

Hun er forvirret — men det er gode Tegn! — Bare jeg kunde aftale et Par Ord med hende!

Lucia (til Babbs).

Don Pedro var vel allerede død, da De blev gift med ham, Donna Lucia?

Babbs.

Jo — det er rigtigt — den Gang var han allerede død — for længe siden!

Spittigue (afsides).

Jeg har det! — Jeg beder dem alle til Middag — saa finder jeg nok en Lejlighed . . . (højt). Mine Damer og Herrer! — maa det være mig tilladt at gøre Dem et Forslag!

Babbs henrykt — raaber:)

Hør! — Hør!

(Jack holder ham for Munden).

Spittigue.

Jeg maa forudskikke den Bemærkning, at jeg ikke kan akceptere noget Afslag —

(Francis kommer ind).

Brasset (gennem Porten melder:)

Mister Spittigue! Deres Vogn er der!

Spittigue.

Den kommer lige til pas! — Altsaa, mine Damer og Herrer: jeg beder Dem bevise mig og mit beskedne Hus den Ære at være mine Gæster til en lille Middag i al Tarvelighed!

(Babbs vil raabe: Hør! Jack og Charley holder ham for Munden).

Anny.

Kære Onkel! — Det var en udmærket Idé!

Kitty (til Anny).

Saa kan vi allerbedst faa det hele i Orden!

Spittigue (til Babbs).

Donna Lucia! — Tør jeg tilbyde Dem en Plads i min Vogn? — Nej, — ingen Indvendinger! — og Missis Thompson? . . . iligemaade?

Lucia.

Men jeg har jo ogsaa min Nièce med — Miss Delahaye!

Spittigue.

De er selvfølgelig alle velkomne!

Babbs (meget ophidset — højt).

Hvem var det, De sagde? — Miss Delahaye?

Ella

(fra Baggrunden til venstre hurtig frem).

Jeg kan ikke tage fejl — det var hans Stemme —
det maa være ham!

Babbs

(mod Ella, genkender hende).

Hvad! —

Ella (standser skuffet)

Jeg drømmer blot — som altid!

(Babbs tager — for at hun ikke skal kende ham — Skørterne over Hovedet og falder om i Spittigues Arme. Jack knæler ned ved Siden af ham og trækker Skørterne ned igen, for at man ikke skal se hans Benklæder. Gruppe).

(Tæppet falder).

Tredje Akt.

Elegant Dagligstue hos Spittigue. Aaben Baggrund med Portiører, der fører ud til Haven, som ligger i Eftersommer-Aftens Maaneskin. Døre til højre og venstre. Opretstaaende Klaver til venstre — fritstaaende. Paa begge Sider smaa Borde og lave Stole. Til højre Sofa. Tændte Lamper og Lysekrone.

Første Scene.

Brasset. En Tjener. (siden) Babbs.

Brasset (lytter ved Døren til højre).

Naa — det er saamæn et lystigt Selskab — de morer sig! — Nu maa de da snart være færdig med den Middag — men saa skal de have Kaffe herinde! — Det er storartet som hans Herlighed Lorden nu kan spille Dame — Lady fra Top til Taa — der kan man se, hvad Øvelsen gør! — Nu er der saamæn ingen Fare for, han bliver opdaget. — Det er de allesammen ogsaa altfor — omtaagede til! — I al Anstændighed — forstaar sig! Men hvad de har drukket af Champagne til den Middag derinde — Gud Fader bevares! — Det maa jeg sige er al Ære værd! — Dem tror jeg ikke en Gang, jeg kunde hamle op med!

Tjener

(med en tændt Lampe fra venstre, som han sætter paa Klaveret).

Hvad bestiller De i Grunden her!

Brasset.

Jo ser De, jeg er jo — saa at sige — egentlig i den højere Videnskabs Tjeneste, men da min Herre og Deres Herre udtalte Ønske i saa Henseende, saa har jeg for denne ene Aftens Skyld nedladt mig til at følge med herhen og hjælpe Dem lidt til Rette med de mange, uventede Gæster — et Slags Overopsyn, forstaar De nok!

Tjener

Man mærker, hvad det er for Folk, De er vant til at omgaas. — Herregnd! — nogle sølle Studenter! det var ogsaa et Herskab at vælge sig!

(Stærk Latter bag Scenen til højre).

Brasset (lytter).

Gud véd, hvad de nu ler saa forfærdeligt af? — Det er naturligvis hans Herlighed, Lorden! — Jeg gad vidst, hvornaar han vil klæde sig om! — jeg har maattet tage hans rigtige Klæder med herhen for det Tilfældes Skyld, han skulde kompromittere sig altfor galt som Dame! (gaar hen til Midten).

Babbs

(hurtigt fra højre. meget ærgerlig).

Nej, nu bliver det mig for broget! — Brasset, — skynd Dem og hent mig en Vogn! Jeg vil hjem! (til Midten).

Brasset.

Meget vel! (ud).

Anden Scene.

Babbs. Jack. Charley. (siden). Lucia (bag Scenen).

(Jack og Charley fra højre, griber Babbs og fører ham frem).

Jack.

Er det nu igen en Manér at opføre sig paa?

Hvor kan det falde Dig ind at løbe saadan fra Bordet — lige med ét!

Charley.

Og hvorfor er Du ikke venligere mod Mister Spittigue?

Jack.

Ja — er det en Maade for Charleys Tante at opføre sig paa! Man skulde tro, Du var Vadskerkone!

Babbs.

Gener Jer endelig ikke! Er jeg ikke ogsaa fuld? Døddrukken?

Jack.

Hør nu, Babbs — det kan jo dog ikke blive ved at gaa saadan!

Charley.

Har Du ikke lovet Damerne at virke for dem?

Babbs.

Jamen, da havde jeg endnu ikke set hende!

Jack.

Hvad for en hende?

Babbs.

Den yndige, søde Pige?

Charley.

Hvad for en sød Pige?

Babbs.

Miss Delahaye!

Jack.

Aa — Missis Thompsons Nièce!

Charley.

Hvad er der med hende?

Babbs.

Men Herregud, det er jo den samme søde Pige, som jeg lærte at kende i Monte-Carlo.

Jack.

Hende Du fortalte os om i Morges?

Charley.

Med Faderen . . . og Kortene?

Babbs.

Javist! Javist! — Det har været Missis Thompson, der rejste bort med hende. Og nu gaar jeg ogsaa! Farvel! (løber omkring Klaveret).

Jack.

Hold paa ham, Charley, stop ham! (Charley træder i Vejen for Babbs. Begge bringer ham frem igen).

Babbs (raaber:)

Slip mig! hører I! Jeg vil hjem! Jeg kan ikke holde det ud mer i de Skørter!

Jack.

Men saa vær dog fornuftig!

Babbs.

Det kan jeg ikke! Jeg er Idiot! Det har I jo sagt mig hundrede Gange idag!

Charley.

Men saa raab dog ikke saadan op!

Babbs.

Det er ikke mig, der raaber! — Det er min Sjæl, mit Hjærte, mit Liv, hele mit inderste, der raaber . . . raaber hendes Navn — aa! — Ella! Ella! Ella! Ella!

Jack.

Du er da aldrig forelsket?

Babbs.

Jeg ikke? Hvad skulde jeg ellers være! Jeg er meget mer forelsket end begge I to tilsammen! Og det siger jeg Jer: jeg vil kaste mig for hendes Fødder, jeg vil hviske hende de ømmeste Ting i Øret!

Charley (mod venstre til Døren.)

Og det skriger Du op i vilden Sky!

Jack.

Han er jo bindegalt!

Babbs.

Det er jeg! Der er ikke det menneskelige Væsen paa hele Jordkloden, der er saa ravruskende gal og saadan en Idiot, som jeg! Jeg har i al Evighed ødelagt alle Kvinders Rygte! (sparker til Skørterne, stormer hen i Baggrunden, smider sig paa en Stol med Benene op paa én anden).

Jack. (hen til Charley mod højre).

Ham er der ikke noget at stille op med! — Lad os lade ham løbe!

Babbs (stormer igen frem).

Maa jeg for Eftertiden have mig alvorlig frabedt, at Jeres unge Damer løber og omfavner mig og kysser mig. Det morer mig ikke mer! (stormer mod Baggrunden).

Charley.

Han er aldeles utilregnelig.

Jack.

Lad os putte ham i en Vogn og sende ham hjem.

Babbs (igen frem).

Og Du, Jack, vil Du hilse Miss Verdun fra mig, det gør mig ondt, men hun maa ikke længere gøre sig nogen Forhaabninger.

Jack (jaloux).

Hvad har Du for med Miss Verdun? (griber ham i Kraven). tilstaa! dit kvindelige Uhyre!

Babbs (gør sig fri).

Vaas! Jeg har jo lovet hende at skaffe hendes Formynders Samtykke! Skriftligt! Fordi I to hjælpeløse Skabninger ikke kan klare Jer selv! Sikke nogle Pattebørn!

Charley (lytter ængstelig ved Døren).

Nu rejser de sig. Der kommer nogen!

Jack

(griber Babbs, trykker ham ned i Sofaen). Dy Dig nu! — Sæt sig! — Ikke et Kny! (Begge sætter sig til højre og venstre ved Siden af Babbs og sætter saa uskyldige Ansigter op som muligt).

Lucia. (bag Scenen til højre).

Lad os gaa ind i Havestuen! Kom, min Pige! (ind med Ella).

Tredje Scene.

De Forrige. Lucia. Ella. (siden). Anny. Kitty.
(derpaa) Brasset.

Lucia (hen til højre).

Naa, Mister Wykeham, hvordan har Deres Tante det?

Ella.

Hun gik saa pludselig, — er hun ikke rask? (Lucia giver hende en af de bekendte engelske Glaskrukker med Lavendel-Sålt).

Charley (forlegen).

Aa — Tante havde det ikke rigtig godt ved Bordet. Der var saa varmt i Spisestuen.

Lucia.

Varmt! — Vi andre havde det endda meget køligt!

Jack.

Charley mente ogsaa, der var for koldt! — Hans Tante er jo vant til megen Varme — ovre fra Brasilien!

Ella.

Tante har altid »Lavendel-Salt« hos sig — vil De ikke prøve? Det er netop saa udmærket for saadant noget!

Jack.

Mange Tak! — Gærne! — Donna Lueia lider meget af nervøse Anfald — saadan med Ansigts-Trækninger! — Ikke sandt Charley? (holder imens Lugtekrukken op for Næsen af Babbs, der skærer nogle gruelige Grimasser.)

(Kitty og Anny kommer fra højre.)

Anny.

Er det bedre med Donna Lucia?

Kitty.

Hun ser virkelig helt angrebet ud!

(Lucia og Ella har sat sig til venstre.)

Ella.

Mister Gherney mener, det er Nerve-Trækninger!

Kitty (til Jack).

Vil De ikke gaa ind og sige Mister Spittigue Besked, han er meget ulykkelig — (tager Krukken fra Jack). Sig til ham, at Donna Lucia trænger blot til lidt Ro!

Anny.

I saadant et Tilfælde et det bedre, vi Damer faar Lov at blive lidt alene for os selv! (Anny og Kitty til Midten. Jack og Charley ud til højre).

Babbs

(ser ængstelig efter Jack og Charley).

Saa! nu gaar de — og lader mig hjælpeløse Skabning alene igen! (kort Pavse. Fixerer de to Damegrupper.) Jeg gad

nok vidst, hvad de taler om! — I det hele taget har jeg ikke Begreb om, hvad Damer tager sig til, naar de er alene — for sig selv!

(Brasset fra venstre. Serverer Kaffe.)

Ella.

Hvem kan dog denne hemmelighedsfulde Dame være?

Lucia.

En eller anden Person, som min Nevø har faaet fat paa, da jeg telegraferede Afbud!

Ella.

Egenligt er det dog meget elskværdigt af hende, at hun har hjulpet din Nevø ud af Forlegenheden. Vil Du ikke tale lidt med hende? Jeg kan saa godt lide hendes Stemme. Den minder mig saa mærkværdigt om lykkelige Dage!

Lucia.

Jeg kunde nok have Lyst til at forhøre hende lidt, hvis jeg ikke var saa forbittret over, at Charley udgiver saadan en Kærrikatur for sin Tante! — Det er jo fornærmende!

(Herrerne ler stærkt bag Scenen.)

Babbs.

Hør bare, hvor de morer sig derinde! (sagte til Brasset)
De fortæller naturligvis Historier!

(Brasset hvisker ham noget i Øret.)

Babbs.

Haha — ja, den er god! Men jeg kan en ny, der er bedre endnu, jeg skulde bare være der. (ny Latter.
Ja, de kan sagtens!

(Brasset ud.)

Lucia.

Det kan nok være, vore Herrer er lystige!

Kitty.

Det er Herrerne altid, naar de er alene!

Anny.

Damerne forstaar ikke at more sig saa godt for sig selv.

Lucia.

Aa, jeg kan ogsaa godt fortælle Historier! (Babbs farer forskrækket sammen.) Jeg kan mange fra Brasilien — ogsaa om Don Pedro!

Babbs (afsides).

Tænkte jeg det ikke nok, nu skal vi igen ud paa den Glidebane! (højt) Er der ingen, der vil spille lidt?

Kitty.

Aa nej lad os hellere faa en Historie, en rigtig morsom!

Anny.

Aa ja, Missis Thompson — fortæl os en om Don Pedro.

Lucia.

Vil De ikke hellere henvende Dem direkte til Donna Lucia?

Babbs (forfærdet).

Hvorfor netop til mig?

Lucia.

Ih — Don Pedro d'Alvadorez var jo dog Deres Mand!

Babbs.

Naa ja! — det var han . . . i høj Grad! — Men hans Historier bad jeg mig fritaget for, det var ikke noget for mine høviske Øren!

Ella.

Var han saa slem, Tante?

Lucia.

Tværtimod, han var en meget elskværdig Herre, og hvis Donna Lucia tillader det. . . .

Kitty (til Babbs).

De har da ikke noget imod, Missis Thompson fortæller om Deres afdøde Hr. Gemal?

Babbs (resigneret).

Nej Gudbevares — naar det ikke kan være andet — saa . . . i Guds Navn!

Lucia.

Altsaa, som jeg allerede sagde Dem, Don Pedro var den elskværdigste og godmodigste Mand af Verden. En Dag overraskede han nede i Vinkælderen en af sine Tjenere — han var saa drukken, at han slet ikke kendte ham.

Babbs.

Var Don Pedro? — Ja, tænkte jeg det ikke nok.

Lucia.

Ih nej, — Tjeneren var drukken, — selvfølgelig!

Babbs.

Naa, det var Tjeneren!

Lucia.

Don Pedro drak overhovedet aldrig en Draabe . . . deri ligger jo netop det morsomme ved Historien!

Babbs.

Naa ja, nu forstaar jeg!

Lucia.

Don Pedro rystede paa Hovedet og sagde til Manden: »Hvad tror De nu Don Pedro vilde sige, hvis han saa Dem i den Tilstand?«

Babbs.

Mig?

Kitty. Anny (leende).

Nej, Tjeneren naturligvis!

Babbs.

Ja Tjeneren, naturligvis!

Lucia.

Men saa svarede Tjeneren — og det er jo netop det komiske . . .

Babbs (afbryder).

Ja, det var komisk! (ler overstadigt) Hahaha!

Kitty.

Samtidig { Men der er da ikke noget at le af endnu!

Anny.

{ Men den er jo ikke færdig endnu!

Lucia.

Altsaa, Tjeneren svarede: »Hvad bryder jeg mig om Don Pedro! han gaar jo altid omkring med en lille En paa!« (Damerne ler.)

Babbs.

Ja, véd De hvad! — Det kan hænde for den bedste! Det er saamæn ikke længere siden end iforgaars . . . (ser Damerne ler.) Naa, — saa det var det morsomme . . . (ler.) Hahaha — forfærdelig morsomt . . . (drikker, faar Kaffen forkert i Halsen.) Hvad hed den mageløse Tjener?

Lucia.

Det maa De da bedst vide; det var Don Pedros Yndlingshistorie, som han evig og altid fortalte. Kan De ikke huske den?

Babbs.

Jo, nu De siger det! — Dengang syntes jeg ogsaa, den var saa forfærdelig morsom, det var blot Pointen,

jeg havde glemt! — Men nu skal jeg fortælle Dem en Historie . . . om en Gartnerkarl . . . (betænker sig.) Nej . . . det er dog vist ikke værd . . . skal vi ikke hellere musicere lidt? — Aa, Miss Kitty, — de spiller vist saa udmærket!

Kitty (gaar til Klaveret).

Nej — jeg øver mig aldrig mere . . . men Anny,
— Du kan jo synge en Sang!

Anny.

Aa nej, jeg er saa forkølet!

Lucia (til Babbs).

Men De? . . . De har vist en udmærket Stemme,
vil De ikke synge lidt?

Babbs.

Jeg? — Synge?

Lucia.

Ja en af de brasilianske Folkesange, som Don Pedro
holdt saa meget af!

Babbs (afsides).

Hun tager Livet af mig med den Don Pedro! (højt)
Jeg har haft en god Stemme, men den mistede jeg,
da jeg . . . havde Kopper!

Lucia (til Ella).

Saa? — Nu skal jeg ogsaa have haft Kopper!

Babbs.

Det er saamæn snart 50 Aar siden!

Lucia (til Ella).

Hun gør mig da ikke yngre end jeg er!

Babbs.

Men lidt Klaver kan jeg spille! (staar op, afsides.) det var

en god Idé! Naar jeg spiller, behøver jeg da ikke at snakke! (sætter sig ved Klaveret).

Kitty

(bagved Babbs ved Klaveret).

Det er virkelig meget elskværdigt af Dem!

Anny.

Aa, spil noget rigtig sværmerisk, stemningsfuldt noget!

Babbs.

Noget rørende vil De ha'e? — Ja, jeg kan nu ikke saa mange . . . (spiller: Tatarata-bum-di-æ! — Spiller under hele den følgende Scene — Danse osv.)

Spittigue (bag ved Scenen).

Skal vi ikke gaa ind til Damerne, nu spiller de derinde!

Kitty (til Babbs).

Nu kommer Herrerne herind; glem ikke at bede min Formynder om hans Samtykke — men skriftligt!

Babbs.

Ved det nok!

Kitty (til Anny).

Vi maa se at faa dem allesammen ud i Haven, forat Charleys Tante kan komme til at tale alene med Mister Spittigue!

Fjerde Scene.

De Forrige. Spittigue. Francis. Jack. Charley.
Brasset.

Spittigue.

Aa, Brasset! — sæt Cigarerne her ind — det vil sige, hvis Damerne tillader?

Babbs (afbryder Spillet).

En Cigar . . . ja, det skal gøre godt . . . hvad

det var, jeg vilde sige . . . det er saa godt, saa ud-
mærket imod Myg! Ryg De blot, mine Herrer . . .
gener Dem endelig ikke! (spiller videre).

Spittigue.

Jeg maa endelig tale med hende under fire Øjne!
(højt) Hvad det dog er for en dejlig Aften. Herrerne
skulde tage Cigarerne med ud i Haven. Sikken et
Maaneskin!

Kitty.

Aa ja, skal vi ikke gaa ud i Haven, vil Du ikke
med, Anny?

Anny.

Forfærdelig gærne! — Herrerne gaar maaske ogsaa
med? (snakker med Herrerne).

(Brasset sætter Cigarer og et tændt Lys paa et lille Bord).

Spittigue

(staar bag Klaveret og laaner Øjne til Babbs).

Hvor De spiller, Donna Lucia! — (til Charley) Mister
Wykeham, hvor jeg misunder Dem saadan en Tante!

Charley (forglemmende sig).

Den Tante! (stønner) Ork ja, ja, ja!

Jack (støder til ham).

Støn dog ikke saadan, Menneske! (til Spittigue). De er
vist meget musikalsk, Mr. Spittigue?

Spittigue

(ser forlibt paa Babbs — trækker paa det).

Naa—aa . . .! Endnu ikke! — Men jeg haaber
snart at blive det!

Babbs (afsides).

Bare ikke Øjnene ruller ud af Hovedet paa ham!

Jack (til Francis).

Naa, Papa! Hvad synes Du saa om min Kitty?

Francis.

Hun gør Dig Ære, min Dreng, men . . . det bliver
smaat for jer i Begyndelsen!

Jack.

Det gør ikke noget. Vi vasker selv Gulv!

(Francis hen til Lucia og Ella.)

Kitty

(ved Klaveret til Babbs).

Glem endelig ikke: skriftligt! (til Anny) Gaa nu ud i
Haven med Charley! (gaar til Jack, sætter sig i Sofaen).

Spittigue (til Babbs).

Naar De vidste, hvor det trykker og piner mig.

Babbs.

Fordi De ikke har holdt Deres Ord? De vilde
jo give mig det skriftligt!

Spittigue.

Skriftligt? — Naa ja, det er sandt! (øm) men det
maa vi først tale om under fire Øjne!

Anny (til Charley).

Hvad er det for et alvorligt Ansigt? — Hvad er
der i Vejen?

Charley.

Jeg tænker blot paa vor Fremtid. Paa min Tante!

Anny.

Lad os tale om det ude i Haven — kom! (ud
med ham.)

Babbs (til Spittigue).

Hvis De ikke giver mig det skriftligt, taler jeg ikke
et Ord mere med Dem!

Jack (til Kitty).

Jeg har fortalt Hemmeligheden til Fa'er!

Kitty.

Naa?

Jack.

Han er ogsaa helt væk i Dig!

Kitty.

Saa har Faderen ligesaa god en Smag som Sønnen!
Kom — ud i Haven!

Spittigue.

Naa, Missis Thompson, hvad siger De til en lille Tour i Haven? Maaske Sir Francis vil gøre Damerne Selskab? (byder Jack Cigarer.) Værsgod, her er Cigarer! — Man snakker saa storartet med saadan en Cigar i Munden — saadan ude i en Have . . . saadan i Maaneskin!

Kitty (til Babbs).

Glem ikke: skriftligt!

Babbs.

Jeg véd det!

Kitty (kysser ham).

De er forfærdelig sød, er De!

Jack (skinsyg).

Kitty! (Begge ud i Midten).

Babbs (afsides).

Jeg er vis paa, ingen Tante i Verden bliver kysset saa meget som jeg! Der maa dog være noget — jeg véd ikke hvad . . . ligesom Fluor og Sukker!

Francis (til Lucia).

Skal vi ogsaa følge de andres Exempel?

Lucia.

Gærne! — De to kan jo næsten ikke vente, til de bliver alene!

Francis (leende).

Den Fornøjelse misunder jeg ham saamæn ikke!

(Han byder Ella og Lucia Armen — alle 3 ud).

(Babbs afbryder sit Spil med to Akkorder og gemmer sig bag Klaveret.)

Femte Scene.

Spittigue. Babbs.

Spittigue

(har set efter de andre).

Endelig fik jeg dem afsted — Lucia! min Lucia!
— Vi er alene! (ser ikke Babbs ved Klaveret.) Men hvor er hun
bleven af!

Babbs (Hovedet synlig).

Kuk—kuk!

Spittigue (opdager ham).

Nej, se blot — den lille Skælsmester — hun vil
drille mig. (gaar til højre omkring Klaveret).

Babbs (frem til vensre).

Herregud, at man nu paa sine gamle Dage skal lege
Tagfat med den skrækelige Dromedar!

Spittigue.

Hvorfor er De bange for mig?

Babbs.

Jeg er aldeles ikke bange, jeg er vred paa Dem!

Spittigue.

Lucia, De sønderriver mit Hjærte! Hvad har jeg
gjort Dem?

Babbs.

Dem kan man jo aldeles ikke stole paa! Hvor er
Papiret med Deres Underskrift?

Spittigue (ængerlig).

Aa det — det haster da ikke saadan! (hen imod ham. Babbs løber omkring Klaveret, han efter ham). Først kommer da vore egne Anliggender!

Babbs.

Nej — saa let fanger De mig ikke! De kender mig ikke endnu, jeg er ikke en Kvinde af den sædvanlige Slags.

Spittigue.

Men saa hør dog blot.

Babbs (løber igen).

Rør mig ikke! Lad mig være! De har aldrig nogen sinde elsket mig!

Spittigue.

Lucia! har jeg fortjent det af Dem?

Babbs (afsides).

En ordenlig Dragt Prygl havde Du fortjent! (højt) Først Underskriften — saa kan De forlange af mig, hvad De vil!

Spittigue (hen mod Døren).

Er det Deres Alvor? — Godt! — Jeg tager Dem paa Ordet! Jeg gaar strax op paa mit Værelse og skriver Papiret!

Babbs.

Men i alle Maader fuldstændig lovformeligt og rets-gyldigt underskrevet!

Spittigue.

Jamen kun paa den Betingelse at De saa vil blive min — hel og holden?

Babbs.

Det sværger jeg Dem til, som Kvinde og Moder! — Men skynd Dem, inden jeg fortryder det!

Spittigue.

Om to Minuter er jeg her igen! (Kys paa Fingeren) Mit Englebarn — min Sukkerdukke! (ud til venstre).

Sjette Scene.

Babbs (alene).

Hvad dog Mændene er for nogle svage Skabninger! — Blot man er klog, kan vi Kvinder vikle dem om en Finger! Men nu maa jeg sige Stop . . . ellers ender det med, at jeg bliver en gammel Kone hele mit Liv igennem! Jeg kunde gjerne gaa hen og glemme, jeg virkelig er en Mand, hvis det ikke klemte mig saa nederdrægtig her . . . (tager sig til Livet) og jeg ikke var saa forfærdelig nødlidende efter noget Tobak! — her maa jo dog være nogle Cigarer (leder) aa, dér — (mod Baggrunden) Der er vel ingen? Nej! (tænder hurtigt en Cigar) Nu bare et Par ordenlige, solide Drag til min Plageaand kommer tilbage — (frem, ryger stærkt) Nej, hvor det smager!

Syvende Scene.

Babbs. Lucia. Ella.

Lucia

(i Baggrunden, afsides)

Det bliver jo længer, jo værre! — Nu ryger hun ogsaa! (Hoster) Ahøh!

(Babbs ser hende, forskrækket, stikker Cigaren i Lommen).

Ella (til Lucia).

Synes Du virkelig, der er saa koldt i Haven?

Lucia.

Ja, min Pige — Du maa hente mit Schawl — tag ogsaa et Tørklæde med til Dig selv!

Charleys Tante.

Ella.

Ja, Tante! (ud til venstre).

Lucia.

De har trukket Dem tilbage fra Selskabet, Donna Lucia?

Babbs.

Ja, mine Nerver er saa angrebne, jeg trænger til Ro!

Lucia.

Det var da underligt, kan De ikke mærke . . . her lugter saadan af Røg?

Babbs (hurtigt).

Der er da aldrig Skorstensild! . . . Det er vist bedst, jeg . . . (vil løbe).

Lucia.

Nej, bliv dog bare, jeg vilde gerne spørge Dem om noget!

Babbs (meget venlig).

Er mig en stor Ære!

Lucia.

Tænk Dem en Gang, da jeg lærte Don Pedro at kende, sagde han, at han var ugift!

Babbs (afsides).

Der er Gud hjælpe mig Don Pedro igen! (højt) Ja, det kunde ligne ham! Han var en gruelig Tyran, der ikke tog det saa nøje med at fornægte baade Kone og Børn!

Lucia.

Se, se — saa De havde ogsaa Børn! — Hvormange?

Babbs.

Aa, en tre-ni Stykker — jeg husker det ikke saa nøje — det er saa længe siden!

Lucia.

Men hvor er de Børn da henne?

Babbs.

Hvor skulde de være? — Hos deres Fader naturligvis, hos Don Pedro!

Lucia.

Men han er jo død!

Babbs.

Saa? — Virkelig? — Jamen jeg mener en hel anden, den meget, — forfærdelig gamle Don Pedro — ham med det store hvide Overskæg!

Lucia (afsides).

Nej, Mage til Frækhed har jeg endnu ikke truffet paa! (højt) For Resten mærker man slet ikke paa Dem, De har levet saa længe i Brasilien. Der ryger f. Ex. alle Damer — selv de allerstærkeste Cigarer!

Babbs.

Det gør jeg ogsaa — det er en hel Lidenskab hos mig! Jeg havde saamæn lige tændt mig en Havanna, da De kom (viser den).

Lucia.

Gener Dem dog endelig ikke for min Skyld!

Babbs (mod Baggrunden).

Tør jeg ogsaa byde Dem én?

Lucia.

Nej mange Tak, jeg er desværre ikke Brasilianerinde! Det smager mig ikke!

Babbs.

Men maaske en Cognac?

Lucia.

Nej Tak! (afsides) Hun er vist opdraget paa en Garder-Kaserne!

Ella (med ét Schawl).

Værsgod Tante — men jeg kunde ikke finde mit eget!

Lucia.

Tak min Pige! Sir Francis venter paa mig ude i Haven! — Men nu Du ingen Tørklæde har, maa Du ikke gaa med, det er altfor koldt for Dig, saa maa Du hellere blive her! (ud i Baggrunden).

Ottende Scene.

Babbs. Ella. (Siden) Spittigue.

Ella (afsides).

Gud véd, hvem den mærkelige falske Tante dog kan være! De andre synes, hun er saa skrækkelig, — men jeg . . . ja, jeg synes nok, hun sommetider er noget underlig, men alligevel . . . jeg kan dog godt lide hende . . . der er saadan noget sympatetisk, noget tillidvækkende ved hende . . . maaske er det blot den Stemme, der narrer mig . . . om det saa er Ansigtet, er der ogsaa noget i det, som . . . (Babbs vil gaa) De vil da ikke gaa fra mig?

Babbs (forlegen).

Undskyld — jeg syntes blot, der var nogen, der kaldte paa mig derude!

Ella.

De skal ikke gaa ud i Haven. Der er saa koldt, De kunde gerne forkøle Dem. Det var ogsaa derfor, Tante bad mig om at blive her. Jeg har nemlig været meget syg for nylig!

Babbs (bevæget).

Og det har jeg slet ikke vidst noget af!

Ella.

Men nu er jeg hel rask igen, — jeg maa bare være meget forsigtig!

Babbs (bekymret).

Aa ja, tag Dem endelig i Agt! — det vilde gøre mig meget ondt om De skulde blive syg igen!

Ella.

Aa, saa slemt er det heller ikke! — Jeg tror nok, Tante idag er saa overdreven omhyggelig for mig, fordi at . . . (gaar hen med Babbs til Sofaen) fordi hun i Grunden generer sig for mig! (fortrolig) Jeg skal sige Dem: Tante og Sir Francis har nemlig for mange Aar siden været forelsket i hinanden!

Babbs.

Hvad siger De! — Det var da højst interessant! (sætter sig).

Ella.

Ja, Dem tør jeg nok fortælle det til . . . (knæler for ham)
 . . . De kom imidlertid aldrig til virkelig at udtale sig for hinanden. Han maatte pludselig forlade England — og saa var det rette Øjeblik gaaet tabt for ham. Saadan gaar det desværre saa ofte her i Verden. Man føler sit Hjerte saa fuldt, saa fuldt af det . . . og saa tør man dog ikke tilstaa det. Og saa bliver det en stor Ulykke for begge Parter. Tante sagde, han var saa tilbageholden . . . og hun turde naturligvis ikke saadan af sig selv komme ham i Møde. (sukker) Jeg kendte ogsaa en Gang en ung Mand, der var akkurat ligesaa tilbageholden, men saa god, saa god . . . (ser sig omkring, at ingen hører hende) Da han hørte, at min stakkels Fader laa dødssyg, kom han

hver eneste Dag til os og spillede Kort med ham. Først syntes jeg ikke om det, men saa spurgte jeg Doktoren, og han sagde, at Fader netop havde saa udmærket af det. Men han tabte mange Penge til Fader — dem har jeg jo nu, men jeg vilde saa forfærdelig gerne give dem tilbage igen til den unge Mand!

Babss.

Det skal De ikke gøre! — Det var jo hans egen Dumheds Skyld, at han . . . snød, saa han gik hen og tabte!

Ella.

Aa — han var ikke dum! og det er jeg heller ikke! Han tabte kun for Faders Skyld . . . og det var altfor mange Penge. Jeg har ikke en Gang kunnet takke ham for det. Og nu ser vi maaske aldrig nogensinde mere hinanden . . . og han faar aldrig nogensinde at vide . . . (hviskende) hvor højt, hvor usigelig højt jeg elsker ham!

Babbs

(ude af sig selv — henrykt)

Nej, nu kan jeg ikke mere! (river Parykken af sit Hoved, kyler den hen i Sofaen og styrter paa Knæ for Ella, der har rejst sig) Ella! Ella! — Søde, henrivende Ella!

(Ella udstøder et hvinende Skrig og styrter bag over med Hænderne for Øjnene.)

Babbs.

For Guds Skyld — besvim dog ikke — bliv ikke syg — det er mig — Lord Babberley — lyslevende — det hele var blot et vanvittigt Komedjespil for at hjælpe mine Venner . . . Ella, Ella, — hvor jeg er lykkelig!

Ella.

Hvor kunde De nænne . . . at lade mig selv fortælle!

Babbs (kysser hende).

Jeg elsker Dem . . . elsker Dig . . . nu har jeg sagt det.

Ella

(farer op, ser ud i Haven).

For Guds Skyld . . . Mister Spittigue!

Babbs.

Det er sandt . . . nu kun mit sidste Mesterstykke . . . saa er jeg atter min egen . . . nej, din . . . din . . .
(Ella river sig løs — ud til højre. Babbs skynder sig at sætte Parykken paa igen — lidt akavet.)

Spittigue.

(fra Haven, med en stor Konvolut, hvisker).

Lucia!

Niende Scene.

Babbs. Spittigue. (derpaa) Francis. Lucia. (til Slut) Alle.

Babbs (endnu ifærd med Parykken).

Naa, er det Dem?

Spittigue (afsides).

Anede det mig ikke nok — hun gaar med Paryk!
— Brrrr . . . naa, blæse være med det! hendes Penge er ægte nok!

Babbs.

Har De Brevet?

Spittigue.

Her er det. Og saa . . . gør De mig til den lykkeligste af alle dødelige!

Babbs

(rækker efter Brevet).

Først Brevet — saa er jeg Deres med Liv og Sjæl!

Spittigue (forsigtig).

Min lovformelig fæstede og trolovede Brud?

Babbs.

Ja — i samme Øjeblik Brevet er i mine Hænder!

Spittigue.

Dør, min Engel! (giver ham Brevet.)

Babbs (afsides).

Saa — nu er jeg klar! (højt) Ja, nu kan jeg ikke mere nægte Dem noget!

Spittigue.

Lucia! — Min Viv! (vil omfavne ham.)

Babbs.

Ikke nu! — Der kommer nogen! — Paa Gensyn, min Elskede! min . . . Spittigue! (mod højre.)

Spittigue.

Kald mig idetmindste ved Fornavn . . . Stephen!

Babbs.

Min inderligt elskede — Stephen! (Fingerkys. Ud til venstre.)

Spittigue.

Et Kys kunde hun gerne have givet mig. — Naa, Pyt — blæse være . . . jeg faar hendes gode Dollars og spanske Dubloner . . . halvtredje Million! (gnider sig i Hænderne.) Det var saagu en stolt Forretning, Spittigue! — De har min Agtelse!

Francis og Luaia (ind).

Missis Thompson, Sir Francis — De kan gratulere mig!

Lucia (afsides).

Tænkte jeg det ikke nok!

Spittigue.

Jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden. Men hvor er mine Børn — mine elskede Børn! — Hvad det dog er bleven for en Glædesdag — for os alle! (styrter ud.)

Francis.

Hvorfor er dog Manden saadan ude af sig selv!

Lucia.

Begriber De ikke?

Francis.

Nej!

Lucia.

Han er bleven forlovet!

Francis.

Med hvem?

Lucia.

Med Donna Lucia d'Alvadorez!

Francis.

Det var et stift Stykke! — Gifte sig . . . med hende!

Lucia (i Sofaen).

Finder De det saa mærkværdigt? — Har De ikke lige skriftet for mig, at De selv?

Francis.

Det var min Galfrans af en Søn, der fik mig paa den forrykte Idé — og saa havde jeg drukket Champagne — naa, Gudskelov . . .

Lucia.

Fik De en Kurv! Men saa gik De ogsaa Glip af halvtredje Million — og lidt til!

Francis.

Til Gengæld har jeg fundet en langt mere kostbar Skat — min Ungdomskærlighed!

Lucia.

Og De vil virkelig indlade Dem paa det Vovestykke?

Med mig — en gammel, stakkels Enke, der ovenikøbet er fattig!

Francis.

Jeg bliver dog rigere end nogensinde før, Lucia!

Ella

(ind og falder Lucia om Halsen).

Aa, Tante — Du skulde bare vide!

Lucia.

Hvad er der?

Ella (besinder sig).

Jeg holder blot saa forfærdelig meget af Dig!

Lucia (ryster paa Hovedet).

Endelig ikke hysterisk, min Pige. Det klæder ikke!

Ella.

Der var vel for koldt i Haven for Dig?

Lucia.

Tværtimod — (vendt mod Francis) der var meget varmt — ikke sandt?

Ella.

Du ser ogsaa saa varm ud — hel ungdommelig! (kysser hende, afsides) Nu har de talt ud med hinanden — det kan jeg se paa hende!

Lucia.

Ikke næsvis, lille Ella!

Spittigue

(ind med alle de andre).

Ja, kom, Børn — kom alle sammen her ind! Jeg har en stor Overraskelse — til dem alle! (til Brasset) Hvor er Donna Lucia?

Brasset (diskret).

I Dame-Værelset!

Spitigue.

Desto bedre — det vilde maaske saare hendes Finfølelse, hvad jeg nu har at meddele Dem.

Charley (sagte til Jack).

Jeg aner noget skrækkeligt!

Jack.

Bare rolig! — Ikke tabe Ho'edet!

Spittigue.

Som De her ser mig for Dem, er jeg en ensom Enkemand, paa hvis Skuldre der indtil nu hvilede et stort Ansvar — to unge Pigers Lykke og Fremtid — min Nièces og min Myndlings. Da viste der sig pludselig en venlig Fe med en straalende Glorie om Hovedet, der kastede sit klare Lys ind i mit af tunge Bekymringer formørkede Hjærte!

Charley.

Hvad mener han med det Sludder?

Jack.

Vent bare!

Spittigue.

Under Indflydelse af denne gode, yndige Fe har jeg indvilliget i, at min kære Nièce trolover sig med en ung Mand, paa hvis Karakter jeg sætter den allerstørste Pris — Mister Charley Wykeham!

Anny (til Charley).

Det kan vi takke din Tante for!

Spittigue.

Den samme uimodstaaelige Fortryllelse har bragt mig til at velsigne Forbindelsen mellem min Myndling Kitty og Mister Jack, eneste Søn af min udmærkede Ven, Sir Francis Cherney. Se, nu tror De, jeg er færdig —

men De tager fejl! Jeg har endnu en tredje Forlovelse at meddele Dem — hvad siger De til det? Merbemeldte venlige Fe, hvis Navn her i England har en Klang saa yndig, som . . . som Rotschild i Evropa . . . denne Fe har nedladt sig til at række mig sin Haand og blive min Ægtehustru for Gud og Mennesker. De vil alle have forstaaet, at denne Fe er . . . Donna Lucia d'Alvadorez!

(Brasset taber af Skræk Bakken med Kaffekopperne.)

Spittigue.

Klodsmajor!

Brasset.

Undskyld — men jeg var lige ved at faa Krampe!

Spittigue.

Vaas! — det trækker jeg fra Deres Drikkepenge!
(til de andre) Naa, mine kære Venner? — Er jeg saa ikke et lykkeligt Menneske?

Charley.

Nej, holdt — nu kan jeg ikke længere rolig høre paa det vanvittige Tøjeri!

Spittigue.

Mister Wykeham, De understaar Dem?

Charley.

Ja jeg gør — det faar gaa som det vil — jeg . . .

Spittigue.

Er det Takken for, at jeg giver Dem min Nièce?

Charley.

Hellere giver jeg Afkald paa Anny, end at naa min Lykke ved saa vanvittigt et Bedrageri . . . Min Tante . . . dette Fruentimmer!

Spittigue.

Det er min Brud, De taler om!

Charley.

Jeg siger, dette gale Fruentimmer!

Spittigue.

Og saadan taler de om Deres ærværdige Tante?

Charley.

Det har aldrig været min Tante!

Spittigue.

Ikke Deres Tante? Hvad mener De med det?

Charley.

Jeg elsker Anny saa højt og inderligt, som . . .

Spittigue.

Kommer ikke det ved! — Maa jeg faa en Forklaring
— strax!

Jack.

Mister Spittigue — det er min Skyld — ganske
alene — jeg overtager Ansaret.

Spittigue.

Dem har jeg ikke noget at skaffe med! (til Charley) De
skal staa mig til Regnskab!

Brasset.

Det maa jeg ind og fortælle Lorden! (ud).

Charley.

Vi havde imorges inviteret Miss Verdun og Miss
Spittigue til at hilse paa min Tante, men saa telegraferede
hun Afbud i sidste Øjeblik — Damerne kom og . . .

Jack.

For at redde os ud af Forlegenheden foreslog jeg at
præsentere en falsk Tante for dem!

Spittigue.

En falsk . . . en gal Tante! — Det er Bedrageri!

Charley.

Dem vilde vi jo ikke bedrage!

Spittigue.

At faa mig i saadan en Fælde?

Jack.

Dem yar der jo ingen, der havde haft Bud efter.

Spittigue.

Saadan en gammel Kærling — med Paryk paa!

Jack.

Skal vi nu ogsaa have Parykken revet i Næsen!

Babbs (bag Scenen).

Maa jeg komme ind?

Spittigue.

Der er hun! — ud af Huset med den Person!

Tiende Scene.

De Forrige. Babbs.

Babbs (i elegant Herredragt).

Undskyld, hvis jeg forstyrrer, mine Damer og Herrer!

Spittigue.

Hvem er det?

Babbs.

Jeg er Charleys Tante fra Brasilien, hvor Aberne kommer fra!

Jack (præsenterer).

Lord Faucourt Babberley!

Babbs.

Ja, han har Ret — jeg er Lord Babberley — til Tjeneste!

Ella

(der under det foregaaende ivrigt har fortalt Lucia det hele).

Tænk — jeg fortalte ham det selv — altsammen!

Spittigue (tager sig til Hovedet).

Men hvad betyder dog alt dette her?

Babbs.

Det betyder, at vi — meget imod vor Vilje — kom til at spille en meget indviklet Komedie, og at jeg maa paatage mig hele Skylden for alle Ubehagelighederne. For havde jeg ikke gjort et saa forførerisk Indtryk, vilde det hele være kommet ganske anderledes!

Charley.

Mister Spittigue — vi beder oprigtig om Forladelse!

Jack.

Vi vil give Dem al mulig Oprejsning!

Spittigue.

Det er skændigt — nederdrægtigt! — Men hvor er Dokumentet, som man har afpresset mig under et falsk Foregivende?

Babbs.

De mener det skriftlige Samtykke? Det har jeg gemt godt! (viser det).

Kitty (tager det).

Det er mit!

Spittigue.

Her med det! Jeg befaler det!

Lucia (tager Brevet).

Tillader De?

Spittigue.

Jeg erklærer dette Papir for ugyldigt, — det er ikke kommen i de rette Hænder!

Lucia.

De tager fejl! Dette Brev er adresseret til og afleveret til Donna Lucia d'Alvadorez!

Spittigue.

Det er ikke sandt — det er afleveret til hende — til ham, mener jeg, til den falske Tante!

Lucia.

Jamen jeg er den rigtige!

Alle.

Hvad? — De?

Spittigue.

De? — Saa har jeg blameret mig! — Undskyld, jeg trækker mig tilbage . . . (til Babbs) vi to tales ved — for Retten! (ud).

Babbs (til Jack).

Du, kan han anklage mig for brudt Ægteskabsløfte?

Lucia.

Men De, skrækkelige Menneske — hvad Erstatning kan De tilbyde, for at De saa skændigt tilsneg Dem denne stakkels lille Piges Fortrolighed! (peger paa Ella).

Babbs (tager Ella til sig).

For hendes Fødder lægger jeg mig selv og alt hvad der er mit — for hun har reddet mit Liv!

Jacques.

Hvad har hun?

Babbs.

Det var hende, og kun hende, der fik mig til dristig at kaste Ham og vende tilbage til min egen Tilværelse. Uden hende er jeg vis paa, jeg hele mit Liv igennem havde faaet Lov til at være

Charleys Tante.

